

BİRİNCİ BÖLÜM

"Cristos."

Luc Dimitriades elindeki faksı kızgınlıkla masasına koydu. Son dokuz günden beri eşinin yaptıklarının raporu onu pek şaşırtmamıştı ama sadece bir tanesi gözlerini şüpheyle kısmasına neden olmuştu.

Hemen cep telefonundan bir numara çevirdi. Karşı taraf hemen cevap verdiğinde, "Beni hemen Marc Andreas'a bağlayın."

"Doktor şu anda hasta muayene ediyor."

"Acil," diye umursamadan konuşmaya kendini tanıtarak devam etti. "Benimle konuşacaktır."

Birkaç dakika sonra doktorun resmi onayını almıştı ve hemen yüz ifadesi sertleşerek telefonu yeniden eline aldı. Kısa ve net emirlerle planını hemen harekete geçirdi ve telefonu yerine koyduktan sonra pencerenin yanına gitti.

Şehir ve liman enfes görünüyordu. Sydney'le özleşen köprüsü ve opera evi ofisinden görünüyordu. Bildik bir manzaraydı ama yine de bugün o bunların hiçbirinin farkında değildi.

Yirmili yaşlarının başında çocukluk aşkıyla yaptığı evliliği, Emma'nın düğünden birkaç ay sonra bir kazayla vefat etmesi sonucunda bitmişti. Çektiği acı onun kendini işe vermesine ve çok başarılı olmasına neden olmuştu.

Tekrar evlenmeyi düşünmüyordu. Birini sevmiş, kaybetmişti ve tekrar kalbini kaybetmek istemiyordu. Son on senedir birkaç iyi ilişkisi olmuştu, bağlanmak yok, boş vaatler yoktu.

Anna'yla tanışana kadar.

Yöneticilerinden birinin kızıydı ve dul babasına birkaç davette eşlik etmişti. Yirmi beş yaşlarında çekici, zeki ve harika bir espri anlayışına sahipti. Daha da önemlisi, onun konumundan ya da zenginliğinden etkilenmemişti.

Birkaç ay çıktılar, birbirlerini yatakta da iyi tanıdılar ve Emma öldüğünden beri ilk defa kendi ölümünü ve gittikçe artan varlığını düşünmeye başlamıştı... hayatını bir kadınla paylaşma ihtiyacı, çocuk isteği ve onlarla bir gelecek düşünmeye başlamıştı.

Anna'dan daha iyi bir eş bulabilir miydi? Luc ona değer veriyordu, kendisi için çok uygundu ve ona imrenilecek bir yaşam tarzı sunabilirdi.

Aile arasında yapılan sade bir düşünle töreninden sonra balayı için birkaç haftalığına Hawaii'ye gittikten sonra gündelik hayatlarına hemen alıştılar.

Bir sene sonra ufukta görünen en yakın sorun yakın zaman içinde eşinden boşanmış eski sevgilisi Celine Moore olmuştu. Celine'nin özellikle yaptığı bazı şeyleri hatırlamak Luc'u germişti. Politik davranmaya çalışsa da Anna'yı rahatlatmakta başarılı olamamıştı.

İki hafta kahvaltı sonrasında çıkan kavga büyümüş ve aynı günün gecesi Luc eve döndüğünde Anna'nın eşyalarını toplayıp Gold Coast'a gittiğini öğrenmişti. Anna ona bıraktığı notta birkaç gün düşünmeye ihtiyacı olduğunu yazmıştı.

Sadece birkaç gün dokuz güne çıkmıştı ve Anna mesajlarının hiçbirine cevap vermemişti. Anna'nın babasına gittiğinde kızının onun da telefonlarına cevap vermediğini söylemişti ve Luc onun yalan söylediğini düşünmüyordu.

Kız kardeşi ve iş ortağı olan Rebecca'da Anna'nın Gold Coast'da bir otelde olduğundan ama birkaç gün önce otelden ayrıldığından başka bir şey bilmediğine yemin ediyordu.

Bu yüzden Luc'un özel dedektif tutmaktan başka çaresi kalmamıştı ve adam ona şu anda yazılı bir rapor fakslamıştı. Anna'nın davranışları Luc'un şüphelerini haklı çıkarmıştı. Yeni kiralanmış bir apartman katı ve iş kısa bir aylık demek olamazdı.

Anna Luc'un onu uzun süre bırakacağını düşünmüş olamazdı. İç hat telefonu çaldı ve Luc masasına döndü.

"Pilotunuz hazır ve arabanız da dışarıda hazır bekliyor. Siz eve dönene kadar Petros çantanızı hazırlayacak."

"Teşekkürler."

Bir saat sonra Luc uçakta emniyet kemerini bağlamış, kalkışa hazırды.

"Hadi öyle yemeğine git."

Anna gül buketine güzel bir fiyonk bağladıktan sonra kenara koydu. Main Beach'te ki şık çiçek dükkânındaki işinin üçüncü günüydü. Dükkâna yeni dairesine çiçek almak için girmişti ve dükkân sahibinin telaşlı yüz ifadesini görünce şakayla karışık kendini tanıttikten sonra yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Sadece Sydney'de bir çiçekçi dükkânına ortak olduğunu belirtmedi.

İnanılmaz görünse de, işe girmek doğru zamanda doğru yerde olmak kadar basitti. Görünüşe göre kader yine oyununu oynamıştı ama yine de sonunda Sydney'e, evliliği için dönüş yapmalıydı.

Çantasını omzuna asarken kahkaha attı ve kaldırımında yürümeye başladı. Harika bir erken yaz günüydü, güneş ılık ılık ısıtıyor ve okyanustan tatlı bir esinti geliyordu. Tedder Avenue'da kafeler bayağı doluydu. Anna boş bir masa seçti ve oturdu. Siparişini verdikten sonra etrafı seyrederek zamanın tadını çıkarmaya başladı. Sydney'de de buna benzer yerler vardı ve birden doğup büyüdüğü şehri özlediğini fark etti. Ayrıca bir seneden az süreden beri evli olduğu adamı da kafasından çıkarması kolay değildi.

Luc Dimitriades uzun boylu, geniş omuzlu ve her kadının dönüp dönüp bakacağı kadar yakışıklı bir adamdı. Buna biraz da çekicilik, kültür ve hava katılmış olduğunda sonuç inanılmazdı. Yunanlı anne babadan Avustralya'da doğmuş olan Luc üniversite yaşamından sonra bankacılığı seçmiş ve işinde hızla yükselmişti. Ülkenin en zengin ve ünlüleri için çalışıyordu.

Anna'ya gelince, Luc'a bir kere bakması, ona çılgınca âşık olmasına yetmişti. Yoğun seksüel kimya ve elektrik. Yine de bundan fazlası vardı... çok daha fazlası. Hiçbir erkeğin onu etkilemediği kadar etkilemişti ve Anna ona delicesine âşık olmuştu.

Bu yüzden evlenme teklifini kabul etmiş ve onun sadakatinden hiç şüphelenmemişti. Yerel gazetelerden biri Luc'la Anna'nın evlilik törenlerini baş haber olarak vermişti.

Belki de zamanla Luc'da ona âşık olurdu ve bir seneye yakın süren bir evlilikte mutluydu. İlgili bir kocası vardı, seks muhteşemdi ve hayat güzel gidiyordu.

Yeni boşanmış ve sevgili arayan... ve Luc'u yeni avı olarak gören Celine sahneye çıkana kadar.

Anna yavaş yavaş kendine olan güvenini kaybetmeye başlamıştı. Celine Luc'a duyurmadan Anna'yı çıldırtmayı çok iyi başarıyordu. Aralarında bir ilişki olduğunu ve Luc'un iş gezilerinde veya yemeklerinde sürekli beraber olduklarını ima ediyordu.

Kuşku ve şüphe kıskançlıkla birleşince birkaç hafta sonra sinire dönüşmüştü. Şu anda bile Celine'i düşünmek Anna'yı çıldırtmaya yetmişti. Luc'un tüm itirazlarına rağmen, aldatma Anna'nın başılayabileceği bir olay değildi.

Kızgınlıkla söylenen sözler büyük bir kavgaya dönüştü ve daha sonra Anna birkaç telefon görüşmesinden sonra bavulunu topladı ve Gold Coast'a öğlen uçağına yetişti.

Luc'a bıraktığı not dışında, Anna sadece tele sektere bir mesaj bıraktı ve bunun Luc'a yeterli geleceğini düşünüyordu.

"Anna."

Ses çok tanıdıktı, derinden gelmesine rağmen alaycı ton hemen fark ediliyordu. Altıncı hissi onu daha önceden hiç uyandırmamıştı. Böyle bir şeyin olacağını Anna hiç hayal bile etmemişti.

Anna yavaşça başını kaldırdı ve kocasının bakışlarıyla karşılaştı. Ve istem dışı hemen gözlerini kaçırdı. Anna kendini savunmasız, korunmasız ve garip hissetti. Şu anda böyle hissetmek istemiyordu, en azından burada, kalbiyle değil mantığıyla düşünmek istiyordu.

İmkânsız! Bir bakışı Anna'yı darmadağın etmeye yetiyordu. Bir insanı eşit derecede hem sevip hem de nefret edilebilir miydi?

Ne hissettiğini haklı çıkarmak için birkaç neden düşünmeye çalıştı... Çelişkili duygular, hormonlar. Acıtma isteği, kendinin çektiği acı gibi.

O zaman neden Luc'un kollarına atılmak ve dudaklarından öpmek için bu kadar dayanılmaz istek duyuyordu? Vücudunun sıcaklığını...

Ama bunu yapmak yerine Luc'un yüz hatlarını incelemeye başladı. Delici bakışları olan koyu renk gözler, kaslı bir çene ve çıldırtan bir ağız. Güzel taranmış simsiyah gür saçları biraz uzamıştı. Takım elbisesi ve koyu mavi gömleğiyle ipek kravatı güçlü bir erkek olduğunu belli ediyordu.

"Sana katılabilir miyim?"

"Hayır dersem ne olur?"

Luc hafifçe gülümsedi. "Ciddiye almazdım."

Anna ona dik dik baktı. "O zaman neden sordun?"

Luc karşısına oturdu, garsona kahve siparişi verdikten sonra tüm dikkatini karısına verdi.

Anna solgun görünüyordu ve biraz kilo vermiş gibi görünüyordu. Gözleri uykusuz kalmış gibi morarmıştı. Saçları her zamankinin tersine atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Luc'un cevap vermemesi Anna'yı daha da sinirlendirmişti. Ters bir şekilde, "Bitti mi?" diye sordu.

"Hayır." Anna'nın yemeğini bitirmeden tabağını ittiğini görünce, "Yemeğini bitir," diye devam etti.

"İştahım yok."

"Başka bir şey ısmarla."

Anna onun suratına bir şey atmamak için kendini zor tuttu. "Nerede olduğumu nasıl öğrendiğini sorabilir miyim?"

Luc bakışlarından bir şey belli etmiyordu. "Bunun cevabı çok açık değil mi?"

"Özel dedektif tuttun ve beni takip ettirdin?"

"Bunu yapmayacağımı mı düşündün?"

Garson kahvesini getirdiğinde Luc hesabı istedi.

"Ben kendi yemeğimin parasını öderim."

Luc ona ters ters baktı. "Saçmalama."

Anna saatine baktı. "Ne istiyorsun, Luc? Kısa kesmeni öneririm. On dakika içinde işte olmalıyım."

"Hayır, gitmiyorsun."

Anna'nın bakışları Luc'a kilitlendi. "Hayır, ne demek oluyor?"

"Artık işin yok ve kiraladığın dairenin kontratı fes edildi."

Anna birden vücudundaki tüm kanın çekildiğini hissetti. "Böyle bir şeye hiç hakkın yok."

"Evet." Sesi ölü gibi çıktı. "Hakkım var."

Anna ona tokat atmak için inanılmaz bir istek duydu ve neredeyse atacaktı. "Hayır, yok," diye Anna sinirle tekrarladı.

"Bunu enine boyuna tartışabiliriz, ama sonuç aynı olacaktır."

"Eğer hiç sesimi çıkarmadan seninle Sydney'e döneceğimi düşünüyorsan, yanlış düşünüyorsun."

"Bu öğlen, akşam ya da yarın. Ne zaman olduğu önemli değil."

Anna ayağa kalktığı anda Luc onu elinden yakaladı. Anna'da hiç düşünmeden şekerliği alıp ona fırlattı. Luc hiç tavrını bozmadan düşen şekerliği masaya koydu ve üzerindeki şekerleri silkeledi.

"Boşanmak için başvuracağım." Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Şu ana kadar boşanmayı aklına bile getirmemişti.

"Boşanmak söz konusu bile olamaz."

Aralarındaki sessizlik uzadıkça Anna kendini iyice kapana kısılmış gibi hissetti ve sonunda yerine oturdu.

"Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye Luc sordu.

"Beni bırakıp gitmen gibi mi?"

"Başka bir şey."

Anna'nın midesine birden sancı girdi ve elinin karnına götürdü. Luc biliyor olamazdı. Yoksa? Birden bu düşünce onda soğuk duş etkisi yaptı. Son birkaç haftadan beri hem sevinç hem de üzüntüyü bir arada yaşamıştı.

"Bunu senin için kolaylaştırırım," diye Luc lafa girdi. "Benim çocuğumu taşıyorsun."

"Benim de çocuğum," diye Anna kızgınlıkla konuştu.

"Bizim. Çocuğumu sadece hafta sonu görmek ve partime baba olmak istemiyorum."

"Bu yüzden mi peşimden geldin? Çünkü birden bende istediğin bir şey oldu değil mi?" Anna'nın gözleri koyulaşmıştı ve ağlamak istiyordu. İçinde taşıdığı çocuğu için, kendisi için ve kendisini seveceğinden şüphe ettiği bir adamın aşkını istediği için.

"Çocuğumu babasının zamanını karısı ve metresi arasında paylaştırdığı bir ortam yerine tek başıma büyütmeyi tercih ederim. Çocuk değerleri, ahlakı ve dürüstlüğü nasıl anlayacak?"

"Metres mi?" Sesi çok tuhaf çıkmıştı. "Seni aldattığımı mı düşünüyorsun?"

"Celine..."

"Üç, dört sene önce kısa süreli ilişkim olan biri."

"Ona göre ilişkiniz hala devam ediyor."

"Sen varken neden bir metrese gereksinimim olsun?"

Aktif seks hayatlarını, yatakta paylaştıkları zevki hatırlayınca yanakları kızarmıştı. "Öylesine çünkü ağgözlüsün ve tek kadın yeterli değil, değil mi?"

Luc'un yüz hatları sertleşti ve maske takmış gibi oldu. "Pişman olacağım bir şeyi söylememe neden olma."

"Sydney'e geri dön, Luc. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiç bir şey beni senle dönmeye ikna edemez."

"Duyduğuma göre baskı yapmak, mahkemede ters tepmiyor ama çalmak..." Luc sözünü bitirdikten sonra Anna'yı iyice süzdü.

"Bu da ne demek oluyor?"

Luc kelimeleri dikkatle seçti. "Banka denetçileri hesaplarımda farklılıklar tespit etti."

"Bunun benimle ne alakası var?"

"Dolaylı olarak var?"

"Babamın sorumlu olduğunu mu ima ediyorsun?" Anna inanamayarak sordu. "Sana inanmıyorum."

Luc elini ceketinin cebine soktu, katlanmış bir kâğıt çıkarıp Anna'nın önüne koydu. "Denetçilerin raporunun bir kopyası."

Anna raporu aldı, açtı ve okumaya başladı. Yeterince detaylı bir şekilde her işlem belirtilmişti. Anna birden buz kestiğini hissetti. Çalmak, hırsızlık... her ikisi de aynı şeydi ve cezası olan bir suçtu.

Luc onu dikkatle inceliyordu. "Çok akıllıca yapılmış," diyerek alaycı bir şekilde konuştu. Luc neye daha çok sinirlendiğini bilmiyordu... değer verdiği üst düzey yöneticilerinden birine güvenini yitirmesi mi yoksa William Stanford'un cezadan kurtulmak için kızının evliliğine güveniyor olmasına mı?

"Ne kadar zamandır biliyorsun?"

"Dokuz gün."

Luc'u terk ettiği ve buraya geldiği gün. Onu bırakmasının nedeninin bu olduğunu mu düşünüyordun? Luc tarzındaki adamların her zaman düşündükleri bir plan vardır. Ve bu çok özeldir.

"Ne istiyorsun Luc?"

"Boşanmak istemiyorum. Çocuğumuzu." Bir an duraksadı. "Karımı evimde, yatağımda."

"Cehenneme kadar yolun var."

Luc alaycı bir ifadeyle baktı... "Bugün değil, agape mou."

Anna'nın yanakları kızarmıştı. "Uysallıkla her şeye razı olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Uysal olacağın aklıma pek gelmedi doğrusu."

Anna ayağa kalktı, çantasını omzuna asıp çiçekçi dükkânına döndü. "Emlakçıya ve patronuma senin hayatıma müdahale etmeye hakkı olmayan haddini bilmez, küstah bir adam olduğunu söylemeye niyetim var."

"Ve babanda hapse girer."

Anna ona çok kötü bir bakış fırlattı. "Niye kuralları sen koyuyorsun?"

"Çünkü buna hakkım var."

"Ve ben de eğer sana geri dönersem, babama bir suçlama gelmeyecek." Luc'un bunu bir iş anlaşması olarak gördüğünden emindi. Kahretsin! Anna'da ona aynı şekilde davranacaktı. "Zararın ne olacak peki?"

"Gereğine bakılacak."

"Ya işi?"

"Çoktan son verildi."

Anna içten içe ölüyordu. "Ya referans?"

"Açıklama yapmak zorundayım."

Böyle bir şeyden sonra babasının değil Sydney, ülkenin hiçbir yerinde iş bulabilmesi imkânsızdı.

"Düşüneceğim," diye Anna konuşurken sinir sistemi altüst olmuştu.

Luc sert bir ifadeyle, "Bir saatin var," dedi.

Anna gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı ve birden nefesini bıraktı. "İş dünyasında bu kadar acımasız mısın?" Ne kadar aptalca bir soruydu. Luc azmi ve kararlığıyla şehrin en korkulan anlaşmacılarından biri olarak ün yapmıştı. Luc'un sessizliği Anna'yı çok rahatsız etmişti ve içinden ona küfretti. Çiçekçi dükkânına geldiklerinde Anna ona saklamaya çalıştığı kızgınlıkla döndü.

"Bazı şartlarım var."

"Böyle bir lükse sahip değilsin."

Acaba Luc onun ne kadar kırıldığıнын farkında mıydı? Luc'a bakmak bile acı duymasına yetiyordu, ümitlerini ve hayallerini hatırlamasına ama hepsi birer birer yıkılmıştı.

"Çocuğum doğduktan sonra bana beni ondan esirgemeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum."

"Sadakat."

"Buna ilk günden beri sahipsin."

Anna ona uzun uzun baktı sonra tek kaşını kaldırdı. "Celine'e göre değil."

"Doğal olarak benim yerime ona inanmayı tercih etmişsin."

"Bir şey daha var."

Luc'un yüz ifadesinden hiç bir şey anlaşılıyordu. "Ve ne?"

"Sana cevabımı vermeden önce bunların yazılı ve noter tasdikli olmasını istiyorum," dedikten sonra Anna arkasına bile bakmadan çiçekçi dükkânına girdi.

"Seni beklemiyordum."

"Kendi kararlarımı kendim veririm," dedikten sonra Anna patronuna baktı.

"Cevap olarak 'hayır'ı kabul edecek bir adama benzemiyor."

Bu doğru değil miydi? "Eğer sizce de bir sakıncası yoksa öğleden sonra kararımı bildirebilir miyim?"

"İnsan kaynakları şirketine haber verdim bile. Sydney'e onunla birlikte mi döneceksin?"

"Büyük olasılıkla." Anna sipariş defterini çıkardıktan sonra işe koyuldu. İşe konsantre olması gerekliydi ama başarılı olamıyordu. Luc'un onu bulamayacağı nereye gitmeliydi?

Anna birden titrediğini hissetti. Eğer onu izleyen bir özel dedektif tuttuysa, büyük olasılıkla adam hala peşinde olmalıydı. Bu düşünce birden Anna'yı hem sinirlendirmiş hem de rahatsız etmişti.

Luc oyuna iyi başlamıştı ama daha oyunun henüz başındaydılar ve Anna oyunu kurallarına göre oynayacaktı... kendi kurallarına.

Konu Başlığı: Ynt: Evlilik Oyunları - Helen Bianchin
Gönderen: michelle üzerinde Mayıs 18, 2007, 11:08:29 ÖÖ

İKİNCİ BÖLÜM

Luc'un bir avukata danışıp, gerekli kâğıtları tamamlaması ne kadar sürerdi? Çevresi ve bağlantılarıyla fazla uzun süreceğini sanmıyordu. Dükkân yoğundu, telefon siparişleri bayağı fazlaydı ve yoldan geçen insanlarda sürekli dükkâna girip çıkıyorlardı.

Anna yeni bir müşteri daha geldi diye düşündüğü sırada Luc'un bakışlarıyla karşılaştı ve tekrar başını eğerek önündeki karanfillerle uğraşmaya başladı.

"İşin bitti mi?" diye Luc sorarken bakışları Anna'nın gözüne giren bir tutam saçına takılmış ve içinden onu eliyle itmek istemişti.

Anna ona soğuk soğuk baktı. "İşim altıda bitiyor."

Odanın sıcaklığı birden artmış gibiydi ve Luc'un bakışları buz gibiydi. "Daha erken olabilir."

"Çok yoğunuz. Birkaç saat daha kendini oyalayabileceğine eminim."

Yapabilirdi ama Anna'nın her dediğine uymak istemiyordu. "Bir saat Anna," diye yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

"Deli misin?" diye Luc dükkândan çıkar çıkmaz yaşlı kadın sordu.

"Sertifikalı," diye Anna soğukkanlılıkla onayladı.

"Cesaretlisin de. Bir kadında bu özelliklere bayılırım. Seni kaybedeceğim için üzgünüm tatlım. Tam da birbirimizi iyice tanımıştık."

"Geri dönebilirim," diye Anna gülerek konuştu.

"Seni tekrar bırakacağından şüpheliyim. Şimdi, neden toparlanmıyorsun? Gerisini ben idare ederim." Patronu göz kırparak devam etti. "Ayrıca, bir kadının erkeğini biraz delirtmesine karşı değilim."

Luc döndüğünde burada olmamak! "Sen şeytansın."

"İyi şanslar tatlım. Eğer yolun yine buralara düşerse, muhakkak buraya uğra." Cebinden bir zarf çıkarttı. "Maaşın. Hadi artık git."

Apartmanına yürümesi beş dakika sürdü ve eve girer girmez kendini duşa attı. Daha sonra kot ve üzerine bir tişört geçirdikten sonra makyaj yapmamaya karar verdi ve ıslak saçını topuz yaptı.

Eşyalarını toplaması gerekirdi ama canı istemiyordu. Ayrıca birkaç parça kıyafeti bavula yerleştirmek o kadar da uzun sürmezdi. Kapı çaldığında saat beşi gösteriyordu ve Anna'nın midesi sıkıştı. Luc olmalıydı. Başka kimse adresini bilmiyordu. Koridordan geçerken nefesini tuttu. Kapıda nedense olduğundan daha iri görünüyordu. Ceketini çıkarmış, omzuna atmış, kravatını çözmüş ve gömleğinin üst düğmelerini açmıştı.

Anna kalp atışının hızlanmasını umursamayarak ona ters ters baktı. "Babası tarafından zorla geri götürülmeye çalışan kaçak bir çocuk gibi davranılmayı kabul etmiyorum."

Luc hiç kıpırdamadan "Merhabaya ne oldu?"

Anna derin bir iç çekti. "Kibar davranış mı istiyorsun?"

Luc alaycı bir şekilde baktı. "Yeniden mi başlayalım?"

"Bu hayatta olmaz."

Luc onun ince vücudunu ağır ağır süzdükten sonra mavi gözlerinde kaldı. "İlişkimize baba-kız ilişkisi hayatta denemez."

Luc'un ses tonu Anna'yı yine kızdırmıştı. "Kurallar koyuyorsun, benim seçim özgürlüğümü elimden alıyorsun."

"Sana seçim şansını verdim," diye Luc düzeltti.

"Tabi ki verdin," Anna'nın mavi gözleri buz gibi bakıyordu.

Luc bir adım atarak içeri girdi. "Başka türlü olabileceğini nasıl hayal ettin ki?"

Anna gözlerini kapadı, ardından hemen açtı. "Bebeğin en önemli konu olduğunu açıkça belli ettin."

Luc ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp Anna'ya uzattı. "Benden istediklerin."

Anna başını kaldırdığında bakışları karşılaştı. Luc'un gözlerinde tanımlayamadığı bir tehlike vardı ve Anna dikkatini elindeki kâğıtlara verdi. Bazı ekstra şeyler vardı. "Bunu imzalamamı mı bekliyorsun?"

"Kanuni anlaşma senin fikrindi."

Haklıydı ama bu Anna'nın kolayca imza atması demek değildi. Luc kâğıdı onun elinden aldı ve katlayıp tekrar cebine koydu. "Yemeği dışarıda mı yiyelim yoksa buraya mı ismarlayalım?"

Yemek? "Ben hemen dönmek isteyeceğini düşünmüştüm." Anna duraksadı 'eve' diyememişti. "Sydney'e."

"Biz," diye Luc onu düzeltti. "Ve senin yemek yemen lazım."

"Bu kadar endişelenmen ne kadar dokunaklı."

"Sululuk yapma."

Anna ona uzun uzun baktı. Son dokuz gündür Luc hep aklındaydı. Onun uzun güçlü vücudunu, teninin tenine değmesini, sevişmelerini hatırlıyordu. Onun kollarında kendini tamamen kaybediyordu. O zaman bile Luc'un kendini sevmemesine dayanabilirdi. Hatta onun aklının hala eski karısında olmasına bile dayanabilir ve zamanla onun kendine âşık olmasını ümit ederdi.

Hiçbir evrede bir metresin varlığından şüphelenmemişti.

Ve şimdi de bir çocuk vardı.

Evliliğini ümitsizce sürdürmek istiyordu ama güven ve dürüstlük olmak zorundaydı. Luc'un sözü ve noter tasdikli yazı yeterli miydi? Eninde sonunda verilen sözlerden geri dönülür...

"Tamam mısın?"

Anna bu soruyla kendine geldi. "Hayır."

Yaşadığı süre boyunca Anna, onunla hiçbir zaman tamam olmayacaktı ama bunu Luc hiç öğrenmemeliydi.

Luc hafifçe gözlerini kıstı. "Ne kadar sürede toparlanırsın?"

Anna yanında çok az kıyafet getirmişti. "On beş dakika içinde hazır olurum." En azından şimdilik soğukkanlı davranabilirdi. Daha fazla konuşmadan yatak odasına geçti ve çantasına eşyalarını yerleştirmeye başladı.

Luc mutfağa geçip kendine bir bardak su doldurup içti. Daha sonra da cep telefonunu uçuş için şimdiden kapatmaya karar verdi.

'Arkana bakma.' Anna Luc'un arabasına doğru yürürken içinden sürekli bunu tekrar edip duruyordu. Luc lüks otellerden birinde yemek rezervasyonu yaptırmıştı ama Anna'nın hiç iştahı yoktu.

"Acıkmadın mı?"

Anna ona baktı. "Hayır." Eğer daha fazla yemesi gerektiğini söylerse, tabağındakileri kucağına dökmek için kendini zor tutacaktı. Luc kendine kahve siparişi etmişti ve fincanına şeker kattıktan sonra karıştırırken Anna'nın bakışları onun ellerine takılmıştı.

Parmaklarıyla onu çıldırtmayı, ona nasıl dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu. Anna bu düşüncelerinden dolayı hızlı atmaya başlayan kalbinden nefret ediyordu. Cinsel elektrik. Kendine

özgü bir gücü vardı. Öldürücü,yıkıcı.

Anna çayından bir yudum aldığında Luc garsondan hesabı istemişti ve Anna'da birden rahatladığını hissetti. Kırk beş dakika sonra uçakta yerlerini almışlar, kalkışa hazırlardı.

Anna onunla konuşmak istemediği için hemen gözlerini kapamıştı ve böylelikle yanında oturan adamın varlığından biran olsun kurtulmuş oluyor ama karmakarışık düşüncelerinden kurtulamıyordu.

Sydney'e dönüşü kaçırmaya çalıştığı hayatına geri dönüş demek oluyordu. Babası, Rebecca ve çiçekçi dükkânı. En kötüsü Celine Moore meselesiydi. Bir haftadan uzun bir süreden beri yok olmak hiçbir şeyi çözmemişti. Sorunlar yerinde duruyordu. Kahkaha atacaktı ama boğazında düğümlendi. Kazanılan tek şey bir çeşit infazdı.

Kim kazanacaktı? Karısı mı yoksa metresi mi?

Konu Başlığı: Ynt: Evlilik Oyunları - Helen Bianchin
Gönderen: michelle üzerinde Mayıs 18, 2007, 05:49:25 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"İyi akşamlar, Bayan Dimitriades."

Anna Petros'a hafifçe gülümsedikten sonra arabanın arka koltuğuna Luc'la birlikte oturdu. Gecenin bir vaktinde Vacluse'a giden yol çok güzel oluyordu. Parlak ışıklar, renkli neon ışıkları... büyük kozmopolitan bir şehrin sessizleşmeye başlayan gürültüsü. Anna için burası doğduğu ve büyüdüğü şehirdi.

Vacluse harika manzarası olan saygın bir semti ve Luc'un evinin elektronik kapıları açıldığında Anna'nın sınırları iyice gerildi. Çok geniş bir arazinin üzerine kurulu ki katlı evin kocaman pencereleri vardı. Petros evin tüm çalışanlarından ve bakımından sorumlu kâhyaydı.

Luc güvenlik şifresini girdikten sonra eve girdiler. Mermer yerler ve duvardaki resimler çok hoş bir görüntü sağlıyordu. Salon ve yemek odası hemen sağda, diğer odalar ve çalışma odası da sol taraftaydı. Mermer merdivenlerle çıkılan yukarı katta ise özel oturma odalı ve banyolu dört yatak odası bulunuyordu.

"Size içecek soğuk bir şeyler getireyim," diye Petros konuştu.

"Ben istemem," diyerek Anna gülümsedi ve yukarıya çıktı. Luc'ta onun peşinden gidince, yukarı çıktıklarında Anna ona döndü. "Odada tek başıma kalmak istiyorum."

Luc'un yüz ifadesi değişmedi. "Hayır."

Anna sinirlenmişti. "Ne demek bu... hayır?"

"Cevabımın yeterince açık olduğunu düşünüyorum."

"Seninle yatmak istemiyorum."

"Belki bu gece... değil," diye Luc yavaşça konuşurken Anna'nın mavi gözlerinde bir an için bir acı görmüştü.

"Hiçbir gece!"

"Büyük konuşuyorsun, Anna."

Luc elinde Anna'nın bavuluyla yatak odalarına doğru yürümeye devam etti ve Anna'da sessizce onu takip etti. Kendini karnında taşıdığı çocuğu yüzünden kapana kısılmış gibi hissediyordu.

"Cehenneme kadar yolun var, Luc."

Luc bir anda durdu ve Anna'nın çenesini tutarak kendisine bakmasını sağladı. "Dikkatli ol,

pedhaki mou. Senide oraya götürmek isteyebilirim.”

Anna'nın gözleri açıldı ve Luc yanağını okşarken dudakları titredi. “Kolaylıkla korkmam ben.”

“Senin harika özelliklerinden biri.” Luc onu bıraktı ve merdivenlere doğru yürüdü.

Anna onun Petros'u görüp herhangi bir mesaj, önemli telefon veya acil durum olup olmadığını kontrol etmeye gittiğini biliyordu... bütün bunlar yarım saat, ya da daha fazla sürebilirdi.

Bu Anna'ya yeterli süre verirdi... ne yapmak için? Yerleşmek mi? Bu düşünceye gülünürdü. Anna yatak odasına girdi ve durdu. Hiçbir şey değişmemişti... Gerçekten değişeceğini mi sanmıştı?

Odaları çok geniş sadece rahatlık ve zevk vermek için döşenmiş gibiydi. Tensel zevk. Anna birden vücudunda bir zevk dalgası hissederken, bir yandan da kendi kendine bunları hatırladığı için kızıyordu.

Güçlü, cinsel elektrik ve utanmama.

Kahretsin! Anna yatağa girip, hiç bir şey değişmemiş gibi nasıl rol yapacaktı? Düşünecek bir şey yoktu ama yine de bu durumla yüzleşecekti. Ama bu gece değil diye düşünerek bavulunu boşaltmaya başladı. Babasını ve kız kardeşini arayıp döndüğünü haber vermeliydi. Şu anda tek yapmak istediği soyunup, yatağa girmektir. Kolayca uykuya dalamayacağını biliyordu çünkü kafası çok doluydu.

Ama yanılmıştı. Gün içinde olanlar, uçuş, hamileliğin etkileri derken başını yastığa koyar koymaz uyumuştur.

Anna uyandığında nerede olduğunu ilk başta idrak edemedi. Sonra yavaş yavaş hatırladı... uçuş, Sydney, Luc. Yanındaki yastıkta yatan koyu renk saçlı adamı gördü ve burada ne aradığını düşündü?

“Uyuyordun.” Luc sanki onun içinden geçenleri anlamış gibi konuşmuştu.

Anna gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. Yanında yatan adam çok fazla çıplaktı ve Anna onun göğsünü okşamak ve Luc'un onu dudaklarından öpmesi için dayanılmaz bir istek duydu.

Ama bunların hiçbirini yapmadı. Tam tersine birden ona karşı müthiş bir kızgınlık duydu. “Hiç hakkın yok...”

“Evet, var.” Luc eliyle Anna'nın yüzüne düşen saç itti.

“Bırak beni!”

“Hayır.”

Luc onu kendine doğru çekip kucağına çekerken Anna ondan kurtulmak için çırpınıyordu. Çok fazla yakındılar, çok yakın. Beyni duygularına yenik düşebilirdi ama Luc'un galip geleceğini de biliyordu ve onunla savaşmaktan vazgeçti.

“Yapma. Lütfen.”

Anna'nın yalvarması işe yaramıştı ve Luc onun çenesine dokunup yüz hatlarını iyice inceledi. Gözleri içinde kaybolacak kadar derindi ve Luc'un bakışları onun hafifçe titreyen dudaklarına kaydılar. Gözleri dolmuş gibiydi ve sonrasında tek damla yaş yanağının birinden süzülüyordu.

İnanılmaz kibarlıkla Luc parmağıyla gözyaşını sildi, sonra da başını eğerek gözyaşının geçtiği yere öpücük kondurdu. Eliyle de Anna'nın elini tutarak onun karnına koydu. Çocukları orada büyüyordu, ufacak bir bebek orada geliyecekti.

“Gelip benimle duş al.”

“Hiç gerek yok.” Anna onun bu teklifini reddetmede çok zorlanmıştı ama Luc bunu bilmiyordu. Yine de hemen eski ilişkilerine geri dönmek onun şantajı kabullenmek olurdu... bu yüzden ondan nefret etmişti. Ve Celine... oraya kesinlikle gitmek istemiyordu!

On beş dakika sonra, yıkanıp üzerine temiz şeyler giydiğinde kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Aşağıya indiğinde Petros kahvaltıyı hazırlamıştı. "Luc yemek odasında. Size çay yaptım."

"Ama ben..."

"Çayı tercih ederisiniz. Hamilelik sırasında kafein önerilmiyor."

Anna ona dönüp yüzünü buruşturdu. "Emretmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Gerçekten. Bayan Dimitriades."

"Bana Anna diyebilirsin." Sonra şakayla karışık lafına devam etti. "Kızın yaşındayım herhalde."

Petros birden dimdik durmaya baladı. "Siz patronun eşisiniz. Sizinle bu şekilde konuşamam."

Kahkaha boğazında düğümlendi ve yaramaz bir şekilde kıkırdadı. "Ona Luc diyorsun ama."

"Birbirimizi uzun süreden beri tanıyoruz."

"Peki, o zaman bana isimle hitap etmen için kaç sene geçirmemiz gerekiyor?"

"En azından beş sene."

"O zaman kahvaltıyı ben götürürüm."

Petros tam itiraz edecek iken Ana'nın gülümsediğini görünce sesini çıkarmadı. Yemek odası evin arkasında ve havuza bakıyordu. Anna masaya yaklaştığında, "Kahvaltınız... emrinize amade."

Luc masanın başına oturmuş, gazetesini okuyup kahvesini yudumluyordu. Ceketini ve kravatı sandalyenin arkasında, çantası ve dizüstü bilgisayarını da yanında yerde duruyordu.

Anna'nın sesini duyunca başını kaldırdı ve gazeteyi katlayıp yanına koydu. Anna kahvaltı tepsisini ortalarına koyduktan sonra kendine çay doldurdu.

"Bu sabah babanla Rebecca'yı arayacağını düşünüyorum."

"Evet. Kahvaltımı bitirir bitirmez babamı arayacağım. Sonra da dükkâna gideceğim."

"Çalışmak için değil."

Anna onun ses tonunda emir verdiğini hissedince, "Tabii ki çalışmaya," dedi.

"Senin çalışmana gerek yok."

"Özellikle bugün için mi konuşuyoruz?"

"Alakasız yok."

"Hamile olduğumu için mi?" Anna sinirlenmeden konuşuyordu.

"Ayakta saatlerce kalmana, saatlerce çalışmana ve çok yorulmana gerek yok."

"Onun yerine öğle yemeklerine gitmemi, bol alışveriş yapmamı ve her öğlen uyuya yatmamı mı tercih ediyorsun?"

"Dükkâna ortak olmaya devam edebilirsin. Rebecca'da kendine bir asistan tutar."

"Hayır."

"Tercih hakkın yok."

"Beni yönetmeye kalkma, Luc. Buna tahammül edemem."

"Kahvaltını bitir."

"İştahım kaçtı." Anna ayağa kalkarak peçetesini masaya fırlattı. "Birkaç telefon etmem gerek."

Luc onu kolundan yakaladı ve Anna kurtulmaya çalışsa kolunu daha fazla sıkacağından emindi.

"Rebecca'ya senin yerine birini işe almasını söyle." Luc'u tanıyanlar ses tonundan ne kadar ciddi olduğunu anlarlar ve ürkerlerdi. "Yoksa ben yaparım." Duraksadıktan sonra, "Bu arada dükkânda mümkün olduğu kadar az süre kal."

"Cehenneme git!"

Luc'un bakışları sertleşmişti. "Beni fazla zorlama."

Anna ona cevap vermemek için kendini zor tuttu ve Luc kolunu bırakır bırakmaz terastan bahçeye indi. Sonra, cep telefonunu çıkarıp babasını aradı ve iş toplantısı yüzünden ertesi gün öğle yemeği için sözleştiler.

Babasının kafası karışmış, sesi tedirgin ve sanki biraz da pişman gibi çıkıyordu. Kahretsin, babasıyla konuşmak istiyordu, ya da en azından onun ayarında bir adamın neden böyle bir şey yaptığını öğrenmek istiyordu. Ve bunu babasından duymak istiyordu.

Ama bugün değil, diyerek bahçenin merdivenlerinden yukarı çıkmaya başlamıştı.

Konu Başlığı: Ynt: Evlilik Oyunları - Helen Bianchin
Gönderen: michelle üzerinde Haziran 10, 2007, 11:59:53 ÖS

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anna yemek odasına girdiğinde Petros masayı topluyordu. "Luc şehre indi."

"Bana arabamın anahtarları lazım."

"Bence bu iyi bir fikir değil."

Anna Petros'a ters ters baktı. "Luc'un planlarımdan haberi var."

"Ama onaylamadı değil mi?"

"Yapmam gereken işler, gitmem gereken yerler var."

"Dükkân," diye Petros araya girdi. "Bütün gün çalışacağın yer."

"Oranın ortağuyım, çalışmak zorundayım."

"Luc bunu onaylamayacaktır."

Anna çantasını omzuna astıktan sonra araba anahtarlarını aldı. "Bana bunları söylediğini ve beni bu kadar düşündüğünü ona söyleyeceğim."

"Seni ben götüreyim."

"Teşekkürler." Anna onun Luc'a ne kadar bağlı biri olduğunu biliyordu. "Ama hayır teşekkür ederim."

Dükkân Double Bay'de bir sürü butiklerin ortasındaydı ve kendine has müşteri potansiyeli vardı. Rebecca'nın çiçekleri nefis bir bukette sunma yeteneği inanılmazdı. Dolayısıyla onun görevi buketleri hazırlamak ve çiçekleri satın almaktı. Anna'nın görevleri ise siparişleri almak, teslim etmek ve müşterilerle iletişim kurmaktı.

Anna dükkâna dokuzu biraz geçe girdiğinde kız kardeşi çiçekleri sepetlere yerleştiriyordu ve kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı.

"Anna! Seni görmek ne kadar güzel! Ne zaman döndün?"

“Dün gece.”

İki kardeş birbirlerine sınıksı sarıldıktan sonra Rebecca,“ Peki neden oraya apar topar gittiğini öğrenmek istiyorum. Ve Celine'nin tek neden olduğuna inanmıyorum. Hadi hemen anlat.”

Kaçamak cevap verebilirdi ama buna ne gerek vardı? “Hamileyim.”

Hafif bir şaşkınlıktan sonra Rebecca gülümsemeye ve gözleri parıldamaya başlamıştı ama birkaç saniye sonra gözlerini kıstı. “O zaman neden zevkten dört köşe değilsin?”

“Planlanmış değildi.”

Rebecca şüphelenmişti. “Ve sorun bu mu?”

“Tam olarak değil.”

“Ama seni bir şey rahatsız ediyor.Paylaşmak ister misin?”

Anna çok fazla sessiz kalınca,Rebecca daha da sevecen konuşmaya başladı. “Luc'a Celine'in yaptıklarını ve ne kadar kötü amaçlı olduğunu anlattın mı?”

Bu ne işe yarardı ki? “Hayır.”

“Sence yapman gerekmez mi?”

“Ben Celine ile başa çıkarım.”

“Hayatım,şans verildiği takdirde o seni yiyip,yutar.”

Anna bu yorumdan hoşlanmamıştı. “Bana güvendiğin için sağ ol.”

“Sen benim için çok önemlisin.” Biran duraksadıktan sonra, “Bu kadar mı?Başka bir şey yok mu?”

Anna,babasıyla ilgili sorunları anlatıp anlatmama konusunda karar veremedi. “Değişen hormonlarından olsa gerek,” diye geçiştirip gülmeyi bile başardı.

“Tahminime göre yakışıklı kayınbiraderim karısının evde oturmasını tercih ediyordur.”

Bu gerçeğin ta kendisiydi. “Tam isabet.”

“Bu yüzden mi işe geldin?”

Anna hafifçe sırttı. “Beni iyi tanıyorsun.”

“Luc'un beni diri diri yakmasını istemediğim için bugünden sonra tüm ağır işler bana ait,tamam mı?”

“Olabilir.”

“Ve öğle yemeklerinde bir saat yoksun.”

“Böyle bir ayrıcalığa gerek yok.”

“Bilgisayar işlerini sen halledersin.”

Anna yüzünü buruşturdu. “Patronun sen olacağını kim söyledi?”

Rebecca pis pis sırttı. “Ben.”

“Bende seni dinleyeceğim,öyle mi?”

“Deneyebilirsin.”

“Neyse,hadi işe koyulalım.”

Berberce çalışmaya ve siparişleri yavaş yavaş yollamaya başladılar.Rebecca ona telefon uzattığında Anna gülleri yerleştiriyordu. "Çocuğun babası."

"Ben dükkandaki saatlerini azaltman için anlaştığımızı sanıyordum."

"Ben böyle bir şeyi kabul ettiğimi anımsamıyorum."

"Anna. " Ses tonu ikaz eder gibi çıkmıştı ama Anna bunu anlamazlıktan geldi.

"Ne kadar da düşüncelisin."

"Bunu daha sonra tartışırız."

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım," diyerek Anna telefonu kapadı.

Buna zamanları olmayacaktı çünkü bu akşam Luc'un iş arkadaşları ve ortaklarıyla yemeğe çıkacaklardı.Eşler,sevgililer ve metresler.

Anna Celine'nin amacına ulaşmak için elinden geleni ardına koymayacağını gayet iyi biliyordu.Muhteşem Celine kendini kraliçe gibi görüyordu...tehlikeli ve ölümcül.Kadınlar ondaki bu gücü fark ederler ve bundan rahatsız olurken,erkekler onun çıldirtıcı bakışlarına ve seksapelliğine vurulurlardı.

Gecedden kaçmak imkânsızdı ve saatler ilerledikçe Anna'nın sinirleri iyice geriliyordu.

"Eve git. Ben artık tek başıma idare edebilirim." dedi Rebecca.

" Çok mu kötü gözüküyorum?"

"Bir duş ve makyaj seni fıstık gibi yapar."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil. Çok şık ve güzel ol. Celine'i de kıskançlıktan kudurt"

"Tam da adamı. Onda mangal gibi bir yürek var"

"Üstünlük sende ama parmağında Luc'un yüzüğü olduğu gibi, bir de çocuğunu taşıyorsun."

"Yüzüğün pek bir etkisi olmadı. Hamileliğin ne etkisi olacağını düşünüyorsun?"

"Rebecca ona dikkatlice baktı. "Luc'tan bahsediyoruz, değil mi? Bir zamanlar benim evlendiğim ve son sürat boşandığım sıçandan değil."

Anna kız kardeşinin boşanmayla sonuçlanan evliliğinden hayatının ne kadar kötü etkilendiğini düşündü ;acı ve reddedilme, kalp kırıklığı. Üç sene yaraların sarılmasına yardımcı olmuştu ama duygusal yaralar çok derin izler bırakarak, onun erkeklere olan güvenini tamamen yitirmesine neden olmuştu.

Herkes destek olmuştu ama kimsenin ona acımasını istemediğinden fazla bir insana açılmamıştı. Sadece onu iyi tanıyanlar kendi kabuğuna çekildiğini fark edebilirlerdi.

Acaba kayınbiraderinin Anna'yı eve getirmek için duygusal şantaj yaptığını öğrense, tepkisi ne olurdu?

"Hadi git artık. Pazarı ben hallederim."

"Bu haksızlık." Sabah erkenden taze çiçek almak için çiçek pazarına gitmeyi aralarında paylaşıyorlardı. "Ben hasta değil, sadece hamileyim. Ayrıca, zaten ben yokken sen yeterince gittin."

"Luc buna memnun olmayacaktır."

"Luc benim hayatımı yönetmiyor."

Eve dönüş trafiğinde bu konuyu artık daha fazla düşünmek istemiyordu. Petros onu eve girer

girmez karşıladı. "Luc yarım saat gecikeceğini bildirdi. Bayan Dimitriades."

"Anna" diye yeniden düzeltti ama Anna Petros'un kendine asla adıyla hitap etmeyeceğini biliyordu.

"Patronumun eşine ismiyle hitap etmek benim için çok büyük bir saygısızlıktır."

Anna ona cevap vermek yerine sessiz kalmayı tercih etti. Omuzlarını silkerek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Kıyafet seçimi kolay olmalıydı ama seçenekleri çok fazlaydı. Klasik siyah ya da kırmızı? Belki de zümrüt yeşili? Ya da pastel renkli şifonlardan biri?

On beş dakika sonra dantelli siyah elbisesini, ona uygun topuklu sandaletlerini ve siyah iç çamaşırlarını seçtikten sonra banyoya gitti. Banyodan çıktığında Luc soyunuyordu ve o gömleğini çıkarırken Anna'nın kalbi hızla atmaya başladı.

Geniş omuzlar ve yumuşacık bir cilt. Göğsündeki kıllar belinin hemen aşağısında kayboluyordu. Onun sıcak tenine parmaklarıyla, dudaklarıyla, dokunmanın, kaslarını hissetmenin nasıl olduğunu sanki şu anda yaşıyormuşçasına hatırladı... Kendi vücudu onun vücudunun üstünde, nefesleri birbirine karışmış halde. Ve bu duyguların arasında kendi inleyişi...

Siyah dar ***ser külotu Luc'un sıkı kalçalarını zor zoraki kapatıyordu ve Anna'nın gözü onun erkekliğine takıldı.

Tanrım, ona neler oluyordu böyle? Luc'a bakmak bile onu tahrik etmeye yetiyordu ve ondan nefret etmesi gerekirken neden böyle hissediyordu?

Anna yatağın kenarına olurdu ve ağır ağır hareketlerle külotlu çorabını giydi. Bakışları Luc'a kaydıığında, onun da kendine bakmakta olduğunu gördü ve birbirlerine kilitletiler.

Bir dakika boyunca zaman durmuştu sanki. Sadece Luc vardı ve aralarında acayip derecede hissedilen elektrik. Tehlikeli, ölümcül. Sonra ağır hareketlerle Luc külotunu sıyırdı ve utanmaz bir tavırla banyoya gitti. Saniyeler sonra Anna su sesini duyunca rahatladı.

Yine de elleri titreyerek elbisesini giydi ve fermuarını kapadı. Saçı ve makyajıyla düşündüğünden daha fazla uğraştı.

Luc tekrar odaya döndüğünde onun gördüğünden memnun olduğunu anlamıştı. Bu nedenle yine tüm vücudunu ateş basmıştı... Ve özellikle bu durumdan kaçmak için mücevher seçmeye koyuldu. Luc'u giyinirken seyretmese bile çıkarttığı seslerden neler yaptığını hayal edebiliyor ve bu da Anna'nın duygularını alarm halinde tutuyordu.

Luc'da aynı şekilde hissediyor muydu acaba? Bir şekilde bundan şüpheliydi. Gurur, kızgınlık ve güvenme Anna'nın ilk adımı atmasını engelliyordu. Luc oyun mu oynuyordu? Onun gibi sekse düşkün birinin...

Birden aklına gelen şey onu kaskatı yapmıştı. Yoksa yokluğunda Celine'i mi görmüştü? Bu düşünce Anna'yı çok rahatsız etmişti.

Tanrım... Hayır. Sadakat. Bu konuda yemin etmişti ve hatta bunu yazıya bile dökmüştü. Sadece hepsi sözdü ve Celine'de erkeklerin karşı koymakta zorlanacağı baştan çıkarıcı bir hatundu.

Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten. Yeni milenyumun sloganı bu değil miydi? Bunu açıkça söylemek gerekirse... kadınlar aşk istiyordu; erkekler seks istiyordu.

"Sorun mu var?"

Anna kolyesini takmakta zorlanıyordu. "Hallederim." Ama yine de beceremiyordu ve Luc daha fazla beklemeden geldi ve kolyeyi boynuna taktı.

Luc kolyeyi takarken Anna onun biraz oyalandığını hissetti. Ensesine parmaklarını özellikle mi değdirmişti yoksa kaza mıydı? Anna bu düşüncelerden uzaklaşmak için sandaletlerini giydi ve çantasını aldı.

"Hazır mısın?"

Anna ona döndü ve bakışları karşılaştı. "Evet."

Gittikleri ev Double Bay'in merkezinde olan zengin kesimin yaşadığı bir yerdeydi. Yaklaşık on kişi gelmişti ve Anna farkında olmadan Celine'nin orada olmadığını anlayınca rahatlamıştı.

Portakal suyu istedikten sonra daha önceden tanıdığı biriyle sohbet etmeye ve bu arada diğer hanımları incelemeye başlamıştı. Bu kadınların hayatlarında güzel görünmek çok önemliydi çünkü eğer zengin kocalarını ellerinde tutmak ve onların sağladığı bu yaşam standartlarına devam etmek istiyorlarsa kendilerine bakmalıydılar. Yoksa her zaman onların yerlerini almaya istekli daha genç ve güzel kadınlar vardı.

Vücutlarını formda tutmak için yapılanlar, düzenli manikür, pedikür, saç, cilt bakımları, vücut masajları, mücevherler, ünlü modacıların kıyafetleri... hepsi onların doğru imajı sağlayabilmeleri içindi. Seneler geçtikçe ve daha ümitsiz bir duruma düştüklerinde ise yurt dışına gidip estetik ameliyat oluyorlardı.

"Nasıl buldun, tatlım?"

"Müthiş." diye Anna cevap vermişti. Doktoru estetikte mucize yaratmıştı.

"İnanılmaz biri. Korkunç pahalı, tabii ki ama ..."

"Yapılması gerekiyorsa yapılmalı."

"Kesinlikle."

Bu konuşmanın hemen ardından Luc gelip beline sarılmıştı.

"Bu kadar abartmanın gereği var mı?"

"Ne için?"

"Pardon, oyun oynadığımızı unutmuşum."

"Ve bu da?"

"Mutlu bir şekilde evli olduğumuz." diye Anna devam etti.

Luc gözlerini kıstı. "Dikkatli ol. kyria. Sabrımın bir limiti var."

"Aynı şekilde bende de."

Tam o anda herkesin bakışları son gelen misafire dönmüştü. Celine. Koyu renk saçları güzel bir şekilde topuz yapılmış, makyajı inanılmazdı. Kadın herhangi bir top modelle yarışabilirdi. Yanında ona eşlik eden çok yakışıklı bir adam vardı. Yoksa manken miydi? Ya da böyle davetlere eskort gönderen şirketlerden birinin elemanı mıydı?

Anna birden bu kadar acımasız davrandığı için kendi kendine kızdı ama kadının bakışları ve gülümsemesi o kadar yapmacıktı ki. Üstüne üstlük bakışları Luc'a kilitlenmiş, orada bulunan herkese hedefinin o olduğunu belirtmek istermişçesine Luc'a bakmıştı. Anna sessiz tehdidi fark etmiş... ve mide kaslarının sıkıştığını hissetmişti.

"Gecenin ana eğlencesi geldi." diye konuşunca Luc Anna'nın belini sıktı.

"Saçmalama."

"Saçmalamaya hiç niyetim yok." Anna daha fazla bir şey söyleyemeden Celine yanlarına gelmişti. Üstüne bir şişe parfüm dökmüş gibi pahalı bir parfüm kokuyordu.

"Luc sevgilim." (dayanmayıp bende yorum yapacam,sevgilin batsın utanmaz... >:()

Luc'u yanaklarından öperken bile niyetinin ne olduğu belliydi ve Anna sinirden dişlerini sıktı.

"Celine." Anna ona gülümsemek için kendini çok zorladı.

Yemek masası düzeni ise sanki Celine tarafından hazırlanmış gibiydi çünkü Anna Celine'nin kavalyesiyle karşılıklı oturuyordu. Kocasının eski metresinin bakışlarıyla kocasını yediği bir ortamda

bulduğuna Anna inanamıyordu. Bu durumu untabilmek için şarap içemiyordu ve yemeklerde pek damak tadına uymuyordu.

"Rejimde misin canım?"

"Migrenle başa çıkmaya çalışıyorum." Aslında yalan sayılmazdı. Celine'le geçen birkaç saat sonunda başının ağrıyacağı kesindi.

Masada sohbet koyulaşırken şarap sürekli içiliyordu ve Anna Celine'nin Luc'a karşı gittikçe artan baştan çıkarıcı tutumunu başkalarının da fark edip etmediğini merak etti. Bir ara Celine Luc'a arsızca gülüp, özellikle dudaklarını ıslatınca Anna sinirden kudurmuştu.

Neredeyse bardağını alıp, buzlu suyunu Celine'nin yüzüne dökenekti. Belki böylelikle ateşi düşerdi ama böyle bir davranış büyük skandala yol açardı.

Tatlı servisi yapıldığında Anna bacağına bir şeyin değdiğini hissetti. Yoksa Celine kazara ya da bilerek Luc'un bacağına sürtündüğünü Anna'ya belli etmeye mi çalışıyordu? Yeter, bu kadarı yeterdi artık.

"Ayakkabını mı kaybettin, Celine?"

Anna Celine'nin müthiş bir aktris olduğunu düşünüyordu.

"Hayır. Neden böyle düşündün?"

Anna burasının böyle bir şov için ne yeri ne zamanı olduğunu düşünüyordu ve sadece masanın altında yumruğunu sıkmakla yetindi ve o anda Luc'un elini tutmaya çalıştığını fark etti. Niye böyle bir şey yapma gereği duymuştu? Sessizce derdine ortak olmaya mı çalışıyordu yoksa şüphelerini gidermeye mi?

Anna ani bir kararla tırnaklarını Luc'un bacağına batırdı. Luc hiçbir şey belli etmemiş ve Anna'nın elini tutarak dudaklarına götürüp öpmüştü. Bu durum karşısında Anna'nın yanakları pembeleşmişti. Yine de Luc'un gözlerinde sadece Anna'nın fark ettiği bir şeyler vardı. Kızgınlık, can sıkıntısı?

Anna kendi kendine umursamadığını söylüyordu.

"Eee tatilin nasıl geçti?"

Celine'le yapacağı sohbetin güvenli olmayacağını Anna çok iyi biliyordu. Kelimeler çok dikkatli seçiliyor, ses tonu hemen değişiveriyordu. Ve en önemlisi kesinlikle masumca yapılan bir sohbet olmayacağıydı.

"Gayet güzel ve dinlendirici."

Düzgün kaşları hafifçe kalkmıştı. "Yalnız mı?"

"Buna çok mu şaşırdın?"

"Luc senin yokluğundan çok rahatsız olmuş gibiydi."

Anna tüm sevecenliğiyle Luc'a dönüp baktı. "Özlenmek ne kadar güzel."

Luc hala onun elini tutuyordu ve Anna'nın elini çekme teşebbüsü başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu kadar yakından Luc'un parfümle karışan kokusunu, teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Hem heyecan verici hem de korkutucu bir cinsel enerji vardı.

Bu sevişmelerinin anılarını canlı bir şekilde hatırlamasına neden olmuştu... Vahşiliği, açlığı sevecenliğiyle.

Anna onun yakınlığını dokunuşunu, kollarında olduğu zamanları özlemişti. Acaba Luc nasıl hissettiğini biliyor muydu? Tanrım, nasıl bilmesindi?

"Kahve için salona geçelim mi?"

Anna çayını Luc'un yanında ayakta içiyordu. Celine'nin kavalyesini Luc'u kiskandırmak ve dikkatini çekmek için getirdiğinden emindi. Davetliler Celine'nin bu saçmalığını izliyorlar mıydı acaba? Yoksa

Anna çok mu duyarlıydı?

"Bitti mi?"

Anna ona baktığında Luc onun elinden fincanını aldı. "Teşekkür ederim."

"Gidelim mi?"

Anna hafifçe gülümsedi. "Hiç sormayacaksın sandım."

Luc gözlerini kıstı. "Yoruldu mu?"

"Evet dersem, nutuk çekecek misin?"

"Hiç şüphesiz."

"O zaman hayır, yorgun değilim."

"Solgun görünüyorsun."

"Sen de gene patronluğa başladın."

Luc'un bakışlarında oluşan parıltı hemen kaybolmuştu ve Anna onu daha fazla germemek için ona sarılmasına sesini çıkarmadı. Arabaya bindiklerinde Anna gözlerini kapadı çünkü geceyle ilgili veya Celine'nin davranışlarını konuşmak istemiyordu.

Bir tarafı sahip olamadıkları için ağlamak isterken, diğer tarafı ise elinde olanı almaya çalıştığı için Celine'e bağırarak istiyordu. Ama hiçbirini yapmadı ve eve vardıklarında hiçbir şey söylemeden yukarıya çıktı.

Luc peşinden gelmedi ve Anna soyunduktan sonra makyajını sildi, saçlarını açtı ve yattı. Bir müddet sonra Luc yatak odasına geldi ve soyunduktan sonra karısına baktı.

Uykusunda kolay incinir, neredeyse çok kırılgan görünüyordu. Cildi yumuşacık görünüyordu ve Luc onun tenine dokunmak, yüzüne gelen saçlarını geriye doğru itmek istiyordu. İncecik omuzlar, feminen, güzel eller. Becerikli eller, dokunmasını bilen ince ojeli hoş parmaklar.

Biran için birkaç saat önce o tırnakların bacağına battığını hatırlarken bunun nedenini düşününce gülümsemeden edemedi. Luc yatağa girip. Anna'ya sarılabileceğini ve onun da uykusunda karşı koymayacağını çok iyi biliyordu. Dudaklarını Anna'nın boğazına ki duyarlı çukura değdirmek, ellerinin göğüslerini doldurması... baldırlarının arasındaki bölgeyi ağır ağır keşfetmek.

Tecrübesiyle onu ikna edebilir ve en sonunda Anna onun olurdu.

Ama bütün bunlar için Anna'nın uyanık ve her şeyin farkın olmasını, ona bütün içtenliğiyle ve kalbinin ihtiyaçları için gelmesini istiyordu. Bütün bunlardan fazlası, Anna'nın ona verebileceklerinin hepsini istiyordu... Ruhunun derinliklerinden gelenlerin hepsini...

Ve bu da Luc'un tahminine göre yakın zaman içinde gerçekleşmeyecekti.

Konu Başlığı: Ynt: Evlilik Oyunları - Helen Bianchin

Gönderen: misafiroldum üzerinde Haziran 18, 2007, 01:19:02 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Anna babasıyla öğle yemeği için dükkandan fazla uzakta olmayan restoran seçmişti. Babası geç gelmiş, ona sınıksı sarılmıştı. Sonrada özür dileyerek fazla kalamayacağını söylemişti.

Babasında bir tuhafılık vardı ama Anna bunu tam olarak adlandıramıyordu. Yemeklerini ismarladıktan sonra Anna. "İyi misin?" diye babasına sordu.

Anna ses tonunu tam olarak ayarlayamadığını düşündü çünkü babasının bakışlarında birden acı gördü,

"Luc sana söyledi, değil mi?"

"Söylemeyeceğini mi düşündün?"

Babası utançla ona baktı. Acaba eğer Luc'un bunu barışmak için kullandığını söylese babasının reaksiyonu ne olurdu?

Garson yemeklerini getirdiğinde ara verip yemeklerini yemeğe başladılar.

Sadece bir tek sorum var. Niye? " diye Anna sordu.

" bir kadın vardı..."

Babası durdu ve sonra tekrar isteksiz bir devam etti. "Ben onun oyun oynadığını anlayana kadar o üç erkeği idare ediyormuş. Kredi kartlarına borcum ayyuka çıkmıştı."

"şimdi ne yapacaksın?"

"apartman katını satacağım ve itibarımı yeniden kazanmaya cabalayacağım. Yurt dışında. New York'ta bağlantılarım var.

Belki de bu iyi bir fikirdi ve Anna bunu babasına söyledi.

"Senin tatilin nasıl geçti?"

"Geri dönmek güzel." Aslında babasına doğruyu söylemek istemedi ama yine de paylaşabileceği bir konu vardı.

"Dede olmak fikrine ne dersin?"

Babasının gülümsemesi çok sıcaktı ve Anna'nın elini tuttu; "Çok sevindim, canım."

Anna dükkana döndüğünde saat ikiyi biraz geçmişti ve daha sonraki saatler hızla çalışarak geçti. Eve dönerken trafik çok yoğundu. Duş rahat giysiler ve soğuk bir içecek düşüncesiyle garaja park etti. Hafif bir yemek yiyecek, belki bir film seyrettikten sonra erkenden yatacaktı.

Her zaman olduğu gibi Petros yine onu karşıladı. Anna'da ona gülümseyerek, "Merhaba, günün nasıldı?" diye sordu.

"Her zamanki gibi. Bayan Dimitriades. Ya sizin?"

"Luc gecikeceğini size iletmemi istedi. Anladığım kadarıyla iş yemeği."

"O zaman sadece ben ve kedim. Salata yeterli."

Petros onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Salatadan daha besleyici birşey hazırladım.

"Eğer bana ne zaman ve nerede yemek yemek istediğinizi söylerseniz, oraya hazırlarım."

"Peki ya mutfak kedisi?"

"Sizin yokluğunuzda hep somurttu." Evin patronu gibi ama Petros bunu Anna'ya tabii ki söylemedi.

"O zaman bunu telafi etmeliyim."

Herkes Luc'un kedisinin iyi cins bir kedi olacağını düşünürdü ama bir ay önce Oliver evlerine aç sınırlı ve perişan bir halde gelmiş ve onlarda onu besledikten sonra kedi kalmıştı. Yuva olarak kendine mutfak ve çamaşırhaneyi seçmişti.

"Bence de iyi bir fikir."

Anna Oliver'i çamaşırhanede bir sepetin içinde buldu. Kedi Anna'yı görünce bir reaksiyon göstermedi çünkü ne kadar da olsa bir süreden beri evde deşildi. Anna onu okşayınca kendini sevdi.

Daha sonra Anna onu orada bırakarak yukarı çıkıp duş aldı ve rahat bir şeyler geçirdikten sonra mutfakta gitti. Petros ona buharda pilav ve sebze pişirmişti. "Terasta yiyeceğim." diyerek gülümsedi ve kendine bir tabak alıp, yemek koydu.

"servis yapmak benim görevim."

Anna ona bakarak yemeğini yemeğe başlamıştı.

"Bu konuşmayı daha önce yapmıştık."

" tekrar konuşabiliriz. Luc..."

"Luc burada değil. O yüzden bana bir iyilik yap ve boşver."
"Peki."

Çok güzel bir geceydi ve terastaki manzara enfesti. Anna birden ilk geldiği zamanı hatırladı. Onu buraya getiren erkeği çok kalbinin bir tarafının Emma'ya evlendiği ve hemen kaybettiği genç kadına ait olduğunu bilmesine rağmen ne olacağını merak ediyordu.

İlk ve ikinci evliliği arasında geçen onbir senede başka kadınlar olmuştu.

Luc'un zenginliğinde ve kalibresinde bir adam kadınları mknatis gibi çekerti. Anna bunu anlayabilirdi ama bir metresi asla kabullenemezdi.

Celine Anna'yı Luc'la aralarında bir ilişki var olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Ama var mıydı?

Luc yok diye yemin ediyordu. O halde kime inanacaktı?

"eger bitirdiyseviz. tabağınızı alayım."

"tesekkürler. Çok lezzetliydi."

"tatlı ister misiniz? Meyve? "

Anna başını salladı.

"Peki. çay yapayım mı?"

"ben gelir, alırım."

"lütfen oturup, keyfinize bakın. Gecenin bu saati burası çok keyifli olur. Ben gidip çayınızı getireyim."

Anna masadan kalktı ve şezlonga uzandı. Saniyeler sonra aniden yanına Oliver zıpladı, iki kere kendi etrafında döndükten sonra Anna'nın kucacağına oturdu ve o da kediyi okşamaya başladı.

Petros sehpaye çay fincanını kovarken.

"Görünüşe bakılırsa sizi bağlanmaya karar yermiş. Ben gidip size bir hırka getireyim."

Anna çayını yudumladı ve hava karardığında Petrosun gelinliği hırkayı üzerine örttü ama Oliver'ı rahatsız etmemek için de ağır ağır hareket etti.

"Bir çay daha isler misiniz?"

"hayır, teşekkürler."

Luc onu orada bulduğunda Anna uyuya kalmıştı. Petrosun içeride kalıp Luc dönene kadar Anna'yı sürekli gözetiminde tuttuğuna ya da Petros odasına dönmeden önce aralarında konuştuklarını Anna asla bilmeyecekti.

Luc şezlongun önünde durup Anna'nın hatlarını inceledi, sonra eğilerek yüzüne dökülen saçını kulağının arkasına attı. Anna kıpırdandı ve Luc onun kolunu okşarken. Anna iyice ayılmıştı.

"Burada ne yapıyorsun, pedhi mou.. Yıldızları mı izliyorsun?"

Anna uzanıp kediyi yokladı ama Oliver gitmişti.

"Oliver?"

"Petros onu sepetine yatırmış."

Luc aniden eğilip Anna'yı kucığına aldı. Anna çok fazla itiraz etmeden. "Yürüeyebilirim." dedi.

Luc'un dudakları onun şakağına değdi.

"Bana bu zevki bahşet; lütfen."

Luc onu rahatlıkla taşıırken ışıkları kapattı, güvenlik alarmını kurdu, sonra da yatak odalarına gitti.

"Ben düşündüm ki..."

Luc'un dudakları onunkine dokunurken yavaş yavaş dilini de kullandı ve bu Anna'nın daha fazlasını istemesine neden oldu.

Luc ayağıyla kapıyı kapadıktan sonra yatağa doğru yürüdü.

"Düşündüğün şey bu kadar önemli mi?"

Anna ümitleri ve hayallerini hatırlayınca üzüldü, ne olduğunu ve neler olabileceği ama daha çok şu anı düşündü.

"Evet."

Yavaşça Anna'yı yere ayaklarının üstüne bıraktı ve elleri kalçasına indi. Sonra da başını eğerek dudaklarıyla nazikçe Anna'nın dudaklarını örttü.

"Bunu yapmak istemiyorum."

"o zaman bana durmamı söyle."

Kahretsin...onun dokunuşu için ölüyordu.

Ağır ağır hareket eden Anna'nın damarlarındaki kanın hızla ısınmasına neden oluyor vücudunu Luc'a iyice yapıştırıyordu.

Luc ağzını aralarken Anna'nın dudaklarını da açıyor ve onun ağzını diliyle keşfe çıkarken Anna'da hem itiraz etmek istemişçesine de zevkten inliyordu. Luc bir eliyle onun kalçasını kavrarken diğer eliyle ensesini okşuyordu. Ama yeterli değildi. Tam olarak değildi.

Anna onun tenini hissetmek, kendi teniyle temas etmesini istiyordu. Kıyafetler buna engel olduğu için Luc'un gömlek düğmelerini açmaya başladı ve sonra da pantolonunu çıkarttı. Luc onun kazağını ve sonra da gömleğiyle sutyenini çıkardığında Anna inlemesine engel olamadı. Anna çıldırma noktasına gelmişti.

Düğmeler, fermuarlar, herşey ama herşey son sürat halıya atıldı.en sonunda çıkartılan iç çamaşırlarından sonra aralarında engel kalmamıştı.

Anna çığlık attığında Luc onu dudaklarıyla susturmuş ve beraber yatağa uzanmışlardı. Gözleri tutkuyla koyulaşmıştı.

Anna bağırılmamak için kendini çok zorluyordu ama kendini tuttu.

Lucu içinde hissetmek istiyor, bunun için deli oluyordu. Bunu inkar etmek kendisini inkar etmek gibi birşeydi. Kontrol tamamen Luc'taydı.

Luc onu tekrar dudaklarından şefkatle, sakinleştirmek istercesine öptü.

Anna zevkin doruğuna çıktıktan kısa bir süre sonra Luc'ta zirveye ulaşmış ve Anna'yı titreyerek bırakmıştı. Luc Anna'ya bakarak uzanırken bir koluyla da ona sarılmaya devam ediyordu. Anna'nın omzuna küçük bir öpücük kondurduktan sonra,

"Pedhi mou, isteksizliğine bayıldım."

"Senden nefret ediyorum."

"hah." Luc onun dirseğini öptükten sonra bileğini öptü.

"Celine..."

"Bizim seninle birlikte paylaştığımızla hiç bir ilgisi yok." diye konuşurken Anna'nın nabzının hızlandığını fark etmişti.

"Ama o bu şekilde görmüyor."

Luc'un dudakları bir kelebeğin kanatları kadar hafif dokunuşlarla Anna'nın boynunun en duyarlı yerine öpücükler konduruyordu.

"Beni tek ilgilendiren kadın sen olmana rağmen, başka bir kadından mı konuşmak istiyorsun?"

Oh, Tanrım. Luc dokunuşlarıyla onu çıldırtmayı çok iyi biliyordu.

"Bunlar sadece sözde."

"Ne söylememi istiyorsun?"

Seni seviyorum. Sessiz yalvarış kalbinden gelmişti ve Anna bu kelimeleri Luc'un ağzından hiçbir zaman duyamayacağını biliyordu. Luc uzanıp üzerlerini örttü ve sonra da Anna'nın çenesini tutarak kendisine bakmasını sağladı.

"Sen benimsin, kyria. Çocuğumu taşıyorsun ve bu yeterli."

Luc'un yanlışı vardı. Yeterli değildi.

"Bu tartışmaya devam etmek istiyor musun?"

Anna sesinin sakin çıkması için kendini çok zorladı.

"Niye Anna çok zor yutkunarak devam etti. "Tartışacak hiçbir şey yok."

ALTINCI BÖLÜM

"Dükkana gitmeye mi niyetin var?"

Kahvaltı masasında karşısında oturan kocasına baktı. "Evet"

" kasıtlı meydan okuma, öyle mi?" Anna derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı.

"Rebecca benim sipariş almamı, bilgisayar bilgilerini kontrol etmemi ve telefona bakma mı istiyor. Eğer gerekirse, yardım etmesi için birisini tutacağız. memnun oldun mu?"

"tam olarak değil,"

"sen bilirsin!"

"tehlikeli bir oyun oynuyorsun. agape mou."

Sevgilim .

Kollarında geçen bir geceden sonra herşeyin değişeceği mi sanıyordun?.

"Değişen birşey yok. Luc"

" öyle mi düşünüyorsun?"

Tam o sırada Anna'nın cep telefonu çalmıştı. Gelen mesajı okuduktan sonra çantasını alarak, "Gitmem gerek." dedi.

Luc bir elini onun saçlarının arasına sokarak Anna'nın bütün duygularını altüst eden ve daha da fazlasını istemesine neden olacak şekilde onu dudaklarından öptü.

Sonrasında Anna özgürdü.

"iyi günler."

Anna koyu renk gözlerdeki parıltıyı, ya da sesindeki alaycı tonu düşünmek istemiyordu ama dükkana giderken bunları aklından da çıkarabilmiş değildi. Eğer Luc seksin herşeyi çözdüğünü sanıyorsa yanılıyordu.

Luc'un onu baştan çıkarmasına izin verdiği ve ona hiçi karşı koymaya çalışmadığı için Anna kendini suçlamaya başlamıştı.

Gece yaşadıkları aklına gelince birden bütün vücudunu ateş; basmış ve kendi yaptıklarını düşününce de midesi allak bullak olmuştu. Bir korna sesi Anna'yı yeniden kendine gelirmiş ve dükkana girdiğinde saat neredeyse sekiz olmuştu.

Yoğun bir gün olmuştu, bir sürü telefon siparişi daha fazla stoğa ihtiyaçları olduğunu gösteriyordu.

"Hadi gidip öğle yemeği molası ver. Kaldırım kafelerinden birinde oturup, biraz temiz hava al. Gelirken bana da ya bir sandviç ya da salata getirebilirsin." diye Rebecca konuştu.

Neredeyse gökyüzünde bir tek bulutun olmadığı nefis bir gündü. Kısa bir yürüyüş Anna'nın çok hoşuna gitmişti ve sonunda kendine bir kafe seçti. Siparişini verdikten sonra tavuklu sandviçi kısa sürede gelmişti.

Şu ana kadar sabahları çok hafif bir mide bulantısı haricinde pek fazla hamile semptomları yaşamıyordu ama iştahı değişmişti ve minicik bir ceninin öğünlerini günde üçten altıya çıkarmasına inanamıyordu.

Eğer bebeğin kaprislerine uymazsa, sonuç mide bulantısı oluyordu. Kesinlikle kendine özgü bir bebek!

"Anna."

Oh lütfen, hayır. Celine olmamalı. Ama maalesef oydu. yine inanılmaz şık kıyafetler içinde ve ful makyajlı olarak. Seninle paylaşmam da bir sakınca yok, değil mi?"

Bunu ne olarak algılamalıydı acaba? He iki tarafa da çekilebilirdi. "Masayı mı, Celine?"

"Tabii ki, hayatım. Sadece kahve istiyorum." Sandalyeye oturmuştu. "Ve konuşmamız lazım."

"Bizim mi?" Anna birden kalkıp gitmek için inanılmaz bir istek duydu.

"Konu nedir?" "Neden? Luc, tabii ki." Tabii. Başka kim olabilirdi ki? Anna saatine baktıktan sonra,

"Birkaç dakika içinde dükkanda olmalıyım."

"Luc la ben dün durumu konuşuyorduk."

"öyle mi?" Anna kadının gözlerinde bir zafer parıltısı görmüş tek kasını kaldırmıştı.

"eee, ne demek istiyorsun. Celine."

"Luc la benim geçmişimiz bayağı eskiye dayanır."

Bu kadarı yeterdi.

"Tam üstüne bastın. Celine. Geçmiş geçmişte kalır."

Anna hemen ayağa kalktı ve faturayı aldı.

"Kendine bir iyilik yap artık herşeyi geride bırak, ve ilerle."

"belki sen de kendine Luc'un bu ilişkiyi neden bitirmek isemediğini sormalısın."

Annanın bütün bunlardan midesi bulanmıştı. Celine her fırsatta bu sözlü saldırılarda bulunuyordu.

"seni istemeyen bir adamı saplantı haline getirdiğini kabul et."

Anna hiçbir şekilde kibar davranmayacaktı.

"İlişki senin ve benim evliliğimizden önce bitmişti. Luc'un söylediğine göre birlikte çok kısa bir zaman geçirmişsiniz ve ilişkiyi bitiren de o olmuş."

Anıya birden bayılacakmış gibi hissetti.

Sanki kan beynine hücum etmişti.

"Ben kimseyi sahiplenmem. Celine. Eğer Luc beni basından atmak ve evliliğini bitirmek istiyorsa, bunu yapabilme özgürlüğüne sahiptir."

Hemen ardından Anna kafenin içine girdi, Rebecca'nın sandvicni aldı, faturayı ödedi, sonra da Celine'nin oturduğu tarafa bakmadan yürüdü.

Anna dükkana girdiğinde Rebecca. "

"Çok...kötü görünüyorsun, ne oldu?" diye sordu.

"İstenmeyen bir misafirim oldu da."

"celine mi?"

"Ne komik, hemen tahmin edebildin, değil mi?"

"Dükkanı aradı ve seni sordu. O kadın tam bir baş belası. Onunla – ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Yani çıldırmamak dışında? Merak etme, "onunla başa çıkıyorum"

"belki onu Luc'a devretmelisin."

"Ona koşup bu acıklı ve komik hikayeyi mı anlatayım? Ve bununla başa çıkamadığımı itiraf edeyim? Hayır. Benim sorunum, hallederim."

Öğleden sonra Anna birkaç sipariş daha almış ve bunları bilgisayara girmişti. Çiçek aranjmanı bir sanatlı ve iki kızkardeşin dükkanının bu kadar popüler olmasının nedenlerinden biri kızların özet davetler için evlere özel buketler hazırlıyor olmalarıydı.

Anna bu; mesleği yapıyor olmaktan çok memnundu ama bir müşterinin adını, adresini ve irtibat numarasını yazarken kalbi duracak gibi olmuştu.

Celine.

Aralarında hiçbir konuşma geçmemişti. Sadece gerekli bilgiler alınıp verilmişti. Bu kadar çiçekçi varken Celine'nin onları seçmesi garipti. Kadının davranışı şüphe çekiyordu. Yine birşeylerin peşinde olmalıydı. ""Ne oldu?""

Anna kendini toparlayıp Rebecca'ya durumu anlattı.

"Ben hallederim" diye Rebecca atıldı.

"Hayır. Bana bırak. Bu hiç bitmeyen bir savaş haline dönüştü."

"Luc onaylamayacaktır."

"Bilmesine gerek yok."

"Öğrenecektir. Celine onun öğrenmesini sağlayacaktır."

"Siparişi iş demek."

"Bu kişisel ve her ikimizde bunu biliyoruz."

"O zaman daha kötü ne yapabilir ki?"

Celine'nin apartman dairesi Rose Bay tarafındaydı ve Anna'nın görebildiği kadarıyla boşanmanın ona artıları olduğu apaçıktı çünkü evi çok lüks döşenmişti.

Celine onu karşılarken nezaketten yoksundu ama Anna'da aksini ummuyordu. Bugünün amacı çiçek aranjmanlarını konuşmak için değil, aynı erkeğin peşinde olan iki kadının savaşında yeni bir adımdı.

Yine de Anna hiçbir şey yokmuş gibi davranabildi ve hemen profesyonel hale geçti.

"Başlayalım mı? Nasıl bir şeyler düşündüğü nü söylersen sana daha kolay yardımcı olabilirim." Celine en harika buketleri en düşük fiyata yaptırmak istediğinden bir türlü anlamıyorlardı."

"Hadi. Anna. Beraber çalışalım."

Anna onun ne kadar ciddi olup olmadığını anlamaya karar vermişti.

"verdiğin ücrete karşı istediklerin imkansız"

"kar marjın inanılmaz yüksek olmalı."

Anna arkasını dönüp çıkıp gitmek istedi ve az daha gidiyordu da.

"rebecca'yla ben buketlerimizin kalitesiyle gurur duyarız ve ücretlerde standarttır."

Anna dosyasını kapatıp, evrak çantasına koyduktan sonra.

"Başka birini bulmanı öneririm." celine'nin ifadesi sertleşmişti.

"Bunun için daha fazla vakit harcayamam. Teklifini ver ve ben de imzalayayım."

İş işti. Anna herşeyi detayıyla yazdıktan sonra, kontrol etti, Celine imzasını aldıktan sonra ona da bir kopya verdi,

Celine kağıda şöyle bir göz atıktan sonra,

"Bu ücret karşılığında mükemmel birşeyler bekliyorum."

"Şikayet edecek hiçbirşey bulamayacağını garanti ederim. Ama sen yine de dükkanı karalamak adına birşeyler bulacaksın ve bundan da büyük zevk alacaksın"

Anna içgüdülerini dinleyip işi reddetmeliydi. O zaman neden yapmadı? İnatçılığı Celine'nin hiçbir şekilde kazanmasını istemiyordu da ondan.

"umarım kazandığını düşünmezsin."

Ah , burada bulunmasının gerçek nedeni.

"Yarıştığımızı bilmiyordu"

"Beni aptal yerine koyma."

"Bunu hiçbir zaman yapmam."

"sadece düşün, hayatım."

Celine o kadar yapmacık gülüyordu "senden önce ben Luclaydım. Bunu unutma ve benim yerime gelecek kadar yeterli olduğunu nasıl düşünürsün?"

"baska biriyle evlendiğine göre bunun nedeni l.uc'un sana evlenme teklif etmemesi olduğunu çocuklar bile anlar."

"orospu."

"git hayatını yaşa, Celine. Ve benimkinden uzak dur."

" hiç şansın yok. Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap. beni etkileyemezsin."

"Luc'un çocuğunu taşıyorum."

Celine kaşını kaldırarak, "Ve bu benim geri çekilmeme neden olacak, öyle mi?"

"Kusuruma bakma, sende vicdan...ahlak ve benzeri seyler olmadığını unutmuşum."

"Hepsi bende var, hayatım."

Celine manikürlü tırnaklarına baktıktan sonra Anna'ya öldürücü bir bakış attı.
"Dimitriades varisini çıkardığın için avantajlı duruma geçtiğini biran bile düşünme."

Kahkahası o kadar çirkin ki, o çirkinlikle Anna'yı baştan aşağıya süzdü.
"Hamilelik hoş birşey değil. Sen bir balınaya döndüğünde Luc'un kime dönüp bakacağını sanıyorsun?"

Anna içten içe sinirden kudurmasına rağmen sesi çok sakın çıkıyordu.
"Ve bazı erkekler bir kadının hamile kalmasından inanılmaz mutlu olurlar."

"Zavallı Anna. Eğer Luc'un da onlardan biri olduğunu düşünüyorsan hayal kuruyorsun."
Pişman olacağı birşey söylemeden ya da yapmadan önce Anna'nın gitmesi gerekiyordu.

"İyi günler. Celine." Anna hemen kendini dışarı attı. Sinirini yatıştırmak için asansöre çok kadar hızlı yürüdü. Tele sekreterinde iki mesaj vardı. Lııc ve Rebecca. Anna önce kardeşini aradı, "sorun mu var?"

"Sadece Celine'le randevunun nasıl geçtiğini merak ettim "
"Daha beter olabilirdi. Onbeş dakika içinde dükkanda olurum."
Hemen arkasından Luc'u aradığında ve o da telefonu açtığında kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.
"Dimitriades."

"Aramamı istemişsin."
"Evet."
"Arabaya bindim ve yola çıktım." diye Anna ikazda bulundu.
"Yani kısa keseyim"
"Evet."

"Jace Pazar günü Amerika'dan geliyor. Pazartesi akşamı rebeccayı bizimle beraber akşam yemeğine davet eder misin?"
Dimitriades erkekleri hep aynıydı.uzun boylu, esmer. Oldukça cekici , dinamik.
Jace Dimitriades'de aynı bu özelliklere uyuyordu.

"çöpçatanlığa mı başladın. Luc?"
"Bu fikir Jace'ten geldi."
Anna kardeşiyle Luc'un kuzeni aradaki tansiyonu hatırlayınca dişlerini sıktı.
"Rebecca kabul etmeyebilir, bunu göz ardı etme."

"hayır" Yirmi dakika sonra Rebecca'yla görüştüklerinde kadesi kabul etmemişti.
"Hayatta olmaz."

"peki"
"sadece peki mi? Beni ikna etmek için başımın etini yemeyecek misin?"
"hayır."

"jace.."
Anna gülümsedi.
"Başka bir Luc'mu?"
Aynı anda telefon çalmaya başlamıştı ve Anna bilgisayarın basına geçtiği için telefona Rebecca çıktı.

telefonu kapadıktan sonra,
"Babam onunla yemek yememizi istiyor . bu aksam. Çok önemli olduğunu söyledi."

Anna'ya baktıkta sonra "Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
Oh tanırım.
İşin doğrusunu bilmek Rebecca'ya iyi gelmezdi, "dün öğle yemeğinde New York'ta tanıdıkları olduğundan bahsetti.
Rebecca şaşırılmıştı.

"Orada çalışmayı mı düşünüyor?"
"sanırım öyle."

"muhtemelen bu akşam bize bahsedecek."

Bu da Luc'a telefon edip, bu gece yemekte olmayacağını Söylemesi demekti.

Luc toplantıda olduğu için cep telefonuna mesaj cektii sonra da eve donene kadar kendi telefonuna bir daha bakmadı.

Petros eve girer girmez, "Luc altı buçuktan önce eve dönmeyeceğini söyledi." dedi.

O saatte Anna babası ve Rebecca'yla buluşmak için yolda olacaktı.

"teşekkürler."

Anna yukarı çıktı, kıyafetlerini çıkardıktan sonra hemen bir duş aldı ve üzerine tekrar temiz birşeyler giydi.

Makyajını bitirmek üzereyken Luc odaya girdi. Kravatını çözmüş, gömleğinin üst düğmelerini açmış, ceketini omzunun üstünde taşıyordu.

Kuvvetli bir mıknaş gibiydi. Gözleri iyice koyulaşmıştı ve Anna'nın kalbi de deli gibi atıyordu.

Vücudunun bir tarafı aralarındaki uzaklığı kapamak için onun yanına gitmesini, parmaklarıyla yanağını okşadıktan sonra Luc'u kendine doğru çekip dudaklarından öpmesini söylüyordu.

Ona gülümsemek ve gününün nasıl geçtiğini sormak istiyor ama bunların hiçbirini yapmadı. Onun yerine çantasına bir ruj attıktan sonra anahtarlarını aldı.

"Mesajımı aldın mı?"

Luc ceketini yatağa atıp kravatını çözdükten sonra.

"Evet" dedi. Gömleğinin düğmelerini tek tek çözerken.

"Petros seni götürür İşin bittiği zaman beni ara, gelip, seni alayım."

"Saçmalama. Kendim giderim."

"Hayır, olmaz"

Anna birden çok sinirlenmişti.

"Cehenneme..."

Bakışları karşılaştığında, luc çok ters ve tehlikeli bakıyordu

"Beni zor kullanmak zorunda bırakma."

"Çok abarttığını düşünmüyor musun?"

"Tartışmaya açık değil."

Luc ayakkabılarını çıkardıktan sari pantolonunun fermuarını açtı.

"Park yeri bulmak için şehirde tur atmak mı istiyorsun? Restorana yürüyene kadar karanlık sokaklardan mı geçmek istiyorsun? Ve gece geç saatte aynı şeyi yeniden yaşamak mı? Gerçekten buna izin vereceğimi mi düşündün!."

Luc külotunu da çıkardıktan sonra banyoya yürüdü. Anna tartışmadan yenik çıkmıştı ve içinden bir ses banyoya gidip. Luc a haddini bildirmesini söylüyordu ama oraya giderse sonucunun olacağını da gayet iyi biliyordu ve Anna'nın buna vakti yoktu.

Bunun yerine derin bir iç çektikten sonra aşağıya indi. Petros onu bekliyordu.

"Bu gece şoförüm olacaktımın." diyerek ona gülümsemeyi başarabildi.

"Luc sizin iyiliğinizi istiyor"

Anna ön koltuğa geçtikten sonra Petros'un binmesini bekledi. .

"o bir zorba diktatör."

"varlıklı bir adam eşini boş vermek yerine önlemler alarak korumayı tercih ediyor "

"Yani ben de susmalıyım, öyle mi?"

"bazıları bundan çok hoşlanırdı."

"ama bazıları da emir verilmekten hoşlanmaz"

"nereye sapmam gerek. Bayan Dimitriades?"

Ann a ona restoranın adını verdikten sonra inerken Petros'a teşekkür etmeyi ihmal etmedi.

Rebecca'yla babası bir masada oturmuş, onu bekliyorlardı.

Garson siparişlerini aldıktan sonra, "Dairemin satış işlemlerini hu emlakçıya devrettim ve yarın Nevv York'a uçuyorum" diyerek William Stanford kızlarına konuştu.

Rebecca bir sürü soru sormaya başlamıştı ve babasından aldığı cevaplar onu pek tatmin etmiyor gibiydi.

VWilliam hesabı ödeyip, eşyarını toplaması gerektiğini söyleyerek ayrılmıştı.

O gittikten rebeccca çay ve kahve siparişi vermiş ve garson onları getirir getirmez

"Sen önceden biliyordun, değil mi?" diye sordu. " new York olasılığını mı? Evet." diye Anna cevapladı. .

"bu aniden taşınmak da ne demek? Ve daireyi satmak isteme nedeninide hiç anlayabilmiş değilim." Rebecca gözlerini kıstı.

"Baii belada değil mi? Tahminime göre. Luc'da buna dahil ve bu da işin içine banka giriyor demektir. Hemen bana gerçeği anlatıyorsun. hepsini. Sadece duymam gerekenleri değil."

Anna 'nın söyledikleri babasından duyduklarıydı.

"Lucun babama dava açmamasıyla bir ilgin olmadığına dair beni ikna et. Eğer etmeyi istemediğin bir evlilik için sana şantaj yaptıysa, onu öldürürüm."

Rebecca çok zekiydi.

"Celine'nin bıkırtıcı davranışlarından beni uzak tutmasını istedim."

"Bu kadar mı? Hepsi bu mu?"

İtiraf edebileceği sadece bu kadardı. Daha büyük bir yalan söylemek islemedi. "Evet."

"Daha önce konuşmamız yarım kaldı ve ben yine unutacaktım. Luc Pazartesi akşamı bizimle yemek yemeni İstiyor."

"Petros'a musakka yapmasını söyleyin ve ben de ona çiçek getireyim."

"Ama Luc'un evde mi yoksa dışarıda mı yemek yemek istediğini bilmiyorum. Ona sorarım ve sana haber veririm. Jace'in de bizimle olacağını biliyorsun, değil mi?"

"hayır." Rebecca çok kesin konuşmuştu. .

"hayır, bilmiyorum mu yoksa hayır, gelmiyorum mu?"

"O adama tahammül edemiyorum."

"Çünkü sana hitap edemiyor mu?" Bundan daha fazlası olmalı diye düşündü Anna.

Rebecca onunla bir kere karşılaşmıştı ama çıka mamışlardı...en azından Anna'nın böyle birşeyden haberi yoktu.

"Bu yılın en güzel açıklaması."

"Niye?" Anna kardeşinin bu tepkisine anlam veremediği içini sormadan edememişti.

"Oh, evci. sevgili kardeşim. Ben nedenini çok iyi biliyorum ama bunu konuşmak istemiyorum."

Anna birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Belki dekonuşmalısın." dedi.

Rebecca ona çok kötü bakmıştı.

"Amatör psikolog numaraları yapma."

"Niyetim bu değildi."

"Oh. kahretsin. Yemeğe geleceğim. Jace Dimitriades'e haddini bildirmek bana çok büyük zevk verecek"

Anna birden kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı. Gün içinde gelişenler geceyi sonlaması gerekliliğini bildiriyordu. telefonunu çıkardıktan sonra, "Taksi çağırayım." dedi.

"arabayla gelmedin mi?" Kardeşi hayir anlamında başını salladı.

"Ben seni bırakırım." dedi Rebecca evin önüne geldiğinde Luc onları kapıda karşıladı.

"senin koruyucu meleğin." diyerek Rebecca Anna'yı yanaklarından öptü.

"Yarın sabah görüşürüz ve teşekkürler.""

"Ne için?"

"Sen olduğun için."

Anna arabadan indi ve Rebecca'ya el salladıktan sonra bakışları luc la karşılaştı.

"Telefon etmeni bekliyordum." Lucun ses tonu sinirliydi..

"Rebecca beni bırakacağını söyleyince seni aramak aklıma gelmedi"

"Geç oldu."

"Biraz başbaşa konuşmak istedik."

Luc onun solgun yüzüne ve gözlerindeki morluklara baktı.

"Geceyi daha erken bitirmeliydiniz."

"Yapma." diye Anna ikaz etti. Bana bildiğim birşeyi söyleme." Günün olayları. Celine, William Stanford. Rebecca'ya dürüst davranmaması... hepsi bir arada baş ağrısına neden olmuştu. Bir de üstüne yorgunluğu ekleyince.

"Hadi yatağa git. Birşey ister misin?"

Anna 'Sadece Seni.' demek isterdi. Daha önceleri olduğu gibi. Ta ki Celine piyasaya çıkana kadar ama Anna hiçbir şey söylemeden başını salladı. Luc'un bu davranışlarının nedeninin sadece kendisinin olmasına inanmak için yapmayacağı şey yoktu ama bütün bu ilginin tek nedeni karnındaki çocuktü.

Luc alarmı kurduktan ve ışıkları söndürdükten sonra yatak odama gitti. Yatağa aynı anda girdiler ve Luc ışığı söndürdükten sonra ona sarıldı. Anna'nın hafif itirazını onu öpmeye başlayarak umursamadı. Diliyle keşfe çıkarken aldığı zevk Luc'un daha fazlasını istemesine neden oldu ve elleriyle Anna'nın düzgün vücudunu okşamaya başladı. Göğüslerinin ne kadar hassaslaştığının farkındaydı..

En sonunda Anna zevkten çıldırarak noktaya geldiğinde Luc'a iyice sarıldı ve luc vücudunu onunkiyle birleştirene kadar kendine sahip olması için yalvardı.

Sadece sevgililerin paylaştığı anlarda Luc dudaklarıyla Anna'nın dudaklarına kapanmıştı.

Daha sonra Anna onun kollarında uykuya daldığında, onu kolları arasında tutan adamın düşüncelere dalmış ve hala uyanık olduğunu biliyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Evlilik Oyunları - Helen Bianchin

Gönderen: misafiroldum üzerinde Haziran 19, 2007, 01:46:14 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM

Anna çiçek servisi yapan minibüsü Celine'nin dairesine kadar takip etmiş ve kova kova çiçeklerin yukarıya taşınmasını bizzat kontrol etmişti.

"Hepsi bu kadar mı, Harry?"

"evet."

"peki, gidelim o zaman."

Harry ağır işleri yaptıktan sonra gitmişti ve Anna'da kesip biçme işleri için çamaşırhaneyi seçmişti.

" etrafı batırmayacağını ümit ediyorum."

Anna çiçeklerin arasından bakarak gülümsedi.

"Merak etme, sadece burayı kullanacağım ve çok dikkatli olacağım."

Yarım saat yeterli olabilirdi ama Celine sürekli fikir değiştirdiğinden bir saati bulmuştu. Eğer Anna fesat bir insan olsaydı, Celinenin bunu özellikle yaptığını düşünürdü. Kendi kendine içinden Sürekli olarak "müşteri her zaman haklıdır." diye tekrar ediyordu. bu çok zordu, çok zor!

En sonunda Celine hepsini onayladığında, Anna çamaşırhaneyi toparlamaya başlamıştı. Toplanmak fazla uzun sürmemişti ve elle-boş kovalarla birlikte salona gitti.

"çok dikkatli ol, canım." diyerek Celine onu kapıya kadar geçirdi. "Ben hep kazanmak için oynarım."

Ve bunun için kimi ezip geçtiğinin hiç önemi yok. değil mi?"

"Hem de hiç."

"Doğal olarak, ödöl de Luc"

"Tabii ki."

"Ama çok önemli birşeyi unutuyorsun "diye Anna konuştu.

"Neymiş o?"

"Luc'un bu oyuna gönüllü olmadığını."

"Anlamıyorsun, değil mi? Luc'un kalibresindeki erkekler metres tutmaktan başka birşey düşünmezler."

"Karısı görmezlikten gelip, bu hayat tarzını kabul eder çünkü sosyal prestiji ve sadakat yerine limitsizce para harcamayı tercih eder."

"Daha kötüsü de olabilir."

"Kusura bakma. Celine. Ben böyle birşeyi ne kendim ne de çocuğum adına kabul edebilirim."
Celine hatifçe sırtarak.

"Bunu söz olarak alabilir miyim?"

Anna bu konuşmadan hiç hoşlanmamıştı ama oradan ayrılırken kendisiyle gurur duyuyordu.

Eve döndüğünde geç olmuştu.

Luc'un Mercedesi garajda değildi ve cep telefonunu kontrol ettiğinde, onun bir toplantı yüzünden geçikeceğini ve iş yemeğine sarkacağını bildiren mesajını okudu.

Anna mutfağa doğru giderken Petros'da ona aynı mesajı ilettikten sonra.

"Sebze çorbası ve biftek salatası yaptım." dedi.

"Duş alıp üstümü değiştireyim, onbeş dakika içinde burada olurum."

Bu akşam içeride yemeğini yedikten sonra televizyon karşısına geçti ama seyredecek birşey bulamayınca, DVD filmlerinden birini seçti. Saat dokuza geldiğinde Petros ona bir fincan çay getirdi ve odasına çekilmek için izin istedi.

Film bittikten sonra Anna yeni bir film koyup koymamakla tereddüt elti çünkü uykusu da gelmişti ve sonunda yatmaya karar verdi. Yukarı çıkmadan önce kucağında olan Oliver'ı çamaşırhaneye götürüp sepete yatırdı ve sonra da yukarı çıktı.

Soyunurken gün içinde yaşadıkten aklına geldi, Celine çiçekleri bir türlü beğenmemesi. Yemek daveti. Celine'nin yemek davetinin nasıl geçtiğini ve kimlerin davetli olduğunu merak etti.

Sonra elleri dondu.

Hayır. Kesinlikle olamazdı. Luc'un iş yemeği bu olamazdı olabilir miydi? Celine'nin yemek misafirlerinden biri Luc olamazdı, olmazdı. Yoksa!

Her nasılsa, şüphe tohumları atılmıştı ve daha sonra geçen saatlerde iyice kök saldı. Anna bilmem kaçınıcı kez yastığını düzeltip, saati kontrol ederken, hayal gücünün çok kötü birşey olduğunu düşünüyordu.

Onbir-on.. Luc iş yemeğinde iş arkadaşlarıyla kahve içiyor olmalıydı Saat onbir buçuk olduğunda Anna hala uyanıktı... ve artık bunun bir iş yemeği olduğuna kesinlikle inanmıyordu!

Kahretsin Luc..... Eger yemek için Celine'nin evine gittiyse, onu öldürecekti. Anna kafasından yapacakları tartışmayı, yapacağı suçlamaları ve bunu takip eden fiziksel kavgayı hayal etmişti. Daha sonra. mantıklı olarak, Anna eşyalarını bir bavula tikip, evden ve Luc'un hayatından tamamıyla çıkacak ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

Luc Dimitriades bir daha asla çocuğunu göremeyecekti, Anna'yı da ve ...

Telefonun birden çalan sesi sinir bozucuydu ve Anna başucundaki lambayı yakarak telefona cevap verdi.

"Luc?"

"Birazdan evde olur. tatlım." Celine'nin sesiydi. "Sadece haber vereyim dedim."

Anna telefonun kapandığını duyunca yavaşça ahizeyi yerine koydu. Karşı duvara boş boş bakarken içinden sürekli küfrediyordu. Alçak herif. Nasıl yapabildi? Rahatlıkla, diye içinden devam etti.

Lambayı söndürdükten sonra çok uzun süre karanlığa bakakaldı. Kafasında sürekli hayal kuruyordu. Luc Celine'nin masasında diğer misafirlerle sohbet ederken, bunu düşününce sinirden kahkaha attı. Yada belki başka misafir yoktu ve baş başa yemek yiyorlardı.

Ve sonra... tanrım, daha sonrasını düşünmek istemiyordu. Sadakat Sözü vermişti. Bu sözden dönmüş olabilir miydi, yapabilir miydi?

Gerçekçi ol. içinden bir ses bunu sürekli söylüyordu. Sanki Luc yaptığını kabul edecekti.

Hafif bir ses Anna'nın nefesinin kesilmesine neden olmuştu ve sonra da banyonun kapısının açılıp kapandığını duydu. Luc ışık açmamıştı ve biraz sonra Anna onun soyunduğunu duydu. Onun gömleğini çıkarırken hayal etmek zor değildi. Ardından pantolonunu çıkarıp sandalyeye fırlatırdı.

Aykkabı ve çoraplar bu sırayı takip ederdi ama Anna fermuar sesi duyduğunda onun pantolonunu çıkardığını anladı. Geriye kalan tek giysi külotu olmalıydı ve eğer çıplak uyumayı tercih etseydi, onu da çıkarırdı.

Bir an için Luc'un uzun boylu, kaslı vücudunu gözünün önüne getirdi. Geniş omuzları, beli. sıkı kalçaları, güçlü baldırları. Ama onun Celine'nin apartmanında olduğunu düşünmek onu çileden çıkarıyordu ve Luc'un yatağa girdiğini hissedince gerildi.

Eğer sarılmaya kalkarsa... Anna kafasından bir sürü senaryo üretirken, her birinin sonunda Luc'a cezasını çektiriyordu. Birkaç uzun saniyeler sonunda Anna onun uykuya daldığını düşünerek o yatağa girdiğinden beri tuttuğu nefesini bıraktı.

Luc Anna'ya sarılırken bacağının hafif teması ve kolunun dokunuşu Anna'yı hemen harekete geçirdi. Bütün gücüyle dirseğini onun göğsüne indirdi ve bu hareketiyle Luc'u şoka soktu. O toparlanmaya çalışırken, bu seferde topuklarıyla bacaklarını tekmeledi.

"Sakın bana dokunmaya kalkma!" Kelimeler ağızından yanlışlıkla çıkmış ve Luc onu iki kolundan yakalayınca çığlık atmıştı. "Bırak beni. baş belası!"

Çok güçlüydü, çok İriydi ve Anna'nın kaçabilmesi ya da onu tekmelemesi imkansızdı çünkü luc ne onun bacaklarını kendi bacaklarının arasına almıştı..

Bir basit hareketle Luc sırtüstü yatar vaziyete geçti ve Anna'yı hala bırakmamıştı. Bir eliyle lambaya uzanıp yaktı. Öfkeli olduğu zaman muhteşem görünüyor diye Luc içinden geçirdi.

Saçları açık ve dağınıktı, yanakları kıpkırmızı. gözleri çakmak çakmak mavi olmuş ve Luc'u parçalamak ister gibi bakıyordu.

Geceliği her yerini tam kapatamamış ve kalçalarının üzerine çıkmıştı.

"şimdi, bütün bunların ne demek olduğunu anlatır mısın?" diye luc homurdandı. Anna tekrar kurtulmaya çalıştı ve bir elini kurtarabildi. Düşünmeden hareket etti ve kolunu geriye atarak Luc'a son hızla bir tokat attı.Sessizliğin ortasında tokadın sesi yankılanmıştı ve Anna'nın bir tarafı ona bu kadar çıktığı için kendine kızıyordu.

Kahretsin . Bu kadar öfkenin sonu tokatla sonuçlanmıştı. Luc'un yüz hatlarının sertleştiğini ve yüzünde korkunç bir öfke ifadesi olduğunu görünce Anna'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Bırak beni!"

"Bu hayatta imkansız, pedhaki mou"

"canımı acıtıyorsun."

"hayır. Acıtmamak için çok dikkat ediyorum."

Luc Anna'nın ellerini tutmakta zorlanmıyordu ve Anna başını eğip onun elini ısırarak istediğinde de çok atik davranmıştı.

"Yapma. Sadece kendi canını acıtacaksın."

"cehenneme git."

"beni sürekli oraya yolluyorsun. Bir iş yemeğine gidip, eve geç dönmem ilk kez olmuyor. Bu akşam neden bu kadar tepki gösteriyorsun?"

Ona vurmak istedi ve denedi ama boşuna çabalıyordu.

"sanki bilmiyorsun!"

Luc'un bakışları hem koyulaşmış hem de sertleşmişti. Sinirini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Eğer bilseydim, sorma ihtiyacı duymazdım."

Anna yine kurtulmaya çalıştı ama başarısız oldu.

"Senden nefret ediyorum."

"Özellikle ne için?"

Anna'nın öfkesi daha da artmıştı.

"Bugün öğleden sonra bir saat boyunca Celine'nin dairesinde akşam vereceği davet için çiçek arajmanları yaptım. Yirmi dakika önce beni arayıp senin eve dönmek üzere olduğunu söyledi."

Luc kaskatı kesilmişti.

"Celinele beraber olduğumu mu sanıyorsun?" Sesi çok kısık çıkmıştı. Çok kısık.

"Görünen köy kılavuz istemez."

"sana yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?" Anna cevap vermedi, veremedi. Sanki sesi geçici olarak kısalmıştı.

"Daha da beteri." diye Luc devam etti.

"Onun yatağından senin yatağına geldiğimi mi ?"

"Senin söylediklerini her ne olursa olsun doğru olarak mı kabul etmeliyim?"

"Bu o kadar zor mu?"

"Şeref sözü karşılığında? Saf olabilirim ama lütfen, benim zekama hakaret etme."

Luc artık öfkesini zor zapt ediyordu.

"Evde bonfile varken neden hamburger yemek isteyeyim?"

"Ne örnek ama?"

"Cristos." Bu küfür Annanın titremesine neden olmuştu.

"Bu artık çok abartılı oldu!"

Luc ani bir hareketle yataktan kalktı ve telefonu aldı. sonra da küfrederek küçük antika masaya gitti. lambayı yaktıktan sonra çekmeceyi çekti ve telefon defterini çıkardı. Aradığı ismi ve numarayı bulduktan sonra hemen numarayı çevirdi.

Anna kendi kendine onun telefon konuşmasını dinlemeyeceğini söylüyordu ama elleriyle kulaklarını kapaması gerekirdi, luc. kibarlıktan yoksun, ters, kararlı sözlerle karşısındaki kişiye eğer sözlü tacizden vazgeçmediği veya son vermediği takdirde onun hakkında kanuni işlemlere başvuracağını söyledi.

Kontrollü öfkesinin tehditkar bir kalitesi vardı ve telefonu kapadıktan sonra Anna'ya döndü.

"Bana herşeyi anlat. En başından."

"Celine'i mi'."

"Hepsini. Anna. Her konuşma, suçlama...hiçbirşeyi atlama."

Biraz uzun sürmüştü ama en sonunda bitirmişti ve Luc'un ifadesini görünce yüzü iyice solmuştu."

"Bu kadar mı?"

"Çoğu...tabii eğer ses tonu ve kötü niyeti dışında."

Luc üzerine birşeyler geçirip, Celine'nin dairesine gitmek ve ona ferman yazmak istiyordu. Ve kendi avukatını uyandırabilirdi ama gecenin bu vaktinde hiçbir hakim birşey yapmazdı.

"Bana bütün bunları daha önce söylemeliydin."

"Söylediğimi sanıyordum. Bir kısmını."

"Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

Bahse girer misin? Anna Celine'nin bu kadar çabuk pes edeceğin hiç zannetmiyordu. En azından Anna'dan intikamını almaya çalışacaktı.

Luc tekrar yatağa girdi ve ona sınıksı sarıldı.

"Bir daha sakın benden birşey saklama."

Dudakları ona yaklaşırken Anna itiraz eder gibi oldu ama Luc onu öpmeye başlamış ve ağzını aralamıştı bile. Luc Anna'nın bütün savunma mekanizmalarını tek tek yıkarken Anna kendini kırılğan ilkel ve aç hissediyordu.

Sonra ve sadece sonrasında Luc daha nazik davranmaya başlamıştı ve Anna'yı havaya sokmayı başarmıştı.

Luc aç ama duyarlı bir şekilde çekici bir cazibeyle, Anna'nın ona karşı koymaktan vazgeçtiğini anladığı ana kadar okşamaya devam etti.

Bir eliyle geceliğinin ucunu yakalayarak Anna'nın üzerinden çıkardı.

Anna'nın bütün vücudunu heyecan dalgası sarmıştı ve Luc onu çıldırtacak bir şekilde dudaklarından tekrar öpmeye başlayınca hiç itiraz etmedi.

"hımm. demek oyun oynamak istiyorsun?"

Bir müddet için Anna hareket etmek istemedi, hareket edebileceğini düşünmüyordu ve Luc'un kolları arasında dinlendi. Lucun parmakları belkemiğinde yavaşça ilerlerken, onu yatıştırırken, dudakları şakağını okşuyordu, sonra da boynunun altındaki hassas çukurların tadına bakıyordu.

Dakikalar sonra Anna'yı yanına yatırdı ve sonra da yataktan kalkarak çıplak bir şekilde gidip cüzdanını aldı ve içinden kartı slipi çıkartıp. Anna'ya uzattı.

"ritz Carlton Otelindeki restoranda. Dört kişilik masaydı."

Telefonu Anna'ya uzattı.

"Eğer islersen restoren şefi Henry'i arayıp, bizim oradan kaçta ayrıldığımızı öğrenebilirsin."

Gün. saat. miktar hepsi slibin üzerinde yazıyordu. Daha fazla kanıtı gerek yoktu.

"Sana bir özür borçluyum,"

Bunu söylemek kolay değildi. Luc'a bakmak daha da zordu ama Anna baktı ve gözlerini kaçırmadı.

Celine kadar saplantılı ve kararlı biri için Luc'un planlarını öğrenmek ve restorandan ne zaman ayrıldıklarını ona haber vermesi için bir garsona para vermek zor olmasa gerek.

"Özrün kabul edildi."

Konu Başlığı: Ynt: Evlilik Oyunları - Helen Bianchin

Gönderen: misafiroldum üzerinde Haziran 19, 2007, 11:43:43 ÖS

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Anna trafiğe çıkar çıkmaz Rebecca'yı dinlemediğine pişman olmuştu çünkü dükkandan erken çıkmadığı için şimdi çok geç kalacağı kesindi.

Kahretsin. Neden ben? Diye kendi kendine konuştu ama onu kimse dinlemiyordu. Trafik durmuştu ve tek kesin olan şey Anna hiçbir yere aceleyle gidemeyeceğiydi.

Luc memnun olmayacaktı. Gecenin olayı yardım amaçlıydı ve misafir konuşmacı Amerika'nın eski önemli başkanlarından biriydi. Herkes orada olacaktı. Celine'de dahil olmak üzere. Ama Allah'tan aynı masada oturmayacaklardı.

Anna saatine baktı ve iki seçenek arasında tereddüt etti. Luc'u cep telefonundan aramak ya da onun kendisini aramasını beklemek. En iyisi onu aramaktı. İkinci çalışta Luc cevapladı ve onun sesini duymak Anna'nın dengesini altüst oturuyordu.

Luc uzaktan bile onu etkileyebiliyordu. Yavaş yavaş hızlanan kalp atışı, nefesinin kesilmesi, ve ateş basması... birlikte paylaşılan yakınlığın sonucunda olan şeyler sadece sesle bile gerçekleşebiliyordu. Geçmiş, bugün, gelecek. Bir sürü erotik hayalin aklına gelmesi için onu düşünmesi yetiyordu.

"Dükkkandan daha erken çıkmalıydın demeyeceğim çünkü artık çok geç."
"Lütfen yapma. Trafik harekete geçer geçmez oradayım."

En sonunda açılmıştı ve eve döndüğünde duş alıp giyinip, hazırlanıp evden çıkması için sadece on dakikası vardı. Anna bütün bunları yarım saatte becerebildi, kırmızı ipek elbisesi üzerinde muhteşem duruyordu.

İncecik askılı elbise sanki onun için özel olarak dikilmiş gibiydi. Saçlarını toplayıp, hafif bir makyaj yaptıktan sonra az sayıda mücevherde takmıştı.

Yatak odasına girdiğinde Luc hazır bir şekilde onu bekliyordu ve kocasının kendini baştan aşağıya süzmesinden rahatsız olmuş ve kıyafetinden emin olamamıştı.

Elbise acaba çok mu fazlaydı? Anna onu görür görmez vurulmuş ve üzerine denedikten sonra hemen almıştı. Hatta elbiseye uygun ayakkabılar ve gece çantası da almıştı. Sadece bir tek elbiseye bu kadar fazla para vermekle biraz suçluluk duyuyordu.
"Eğer vay be dedirtmek istiyorsan, başarılı oldun!"

Başarmıştı! Luc'a baş döndürücü bir şekilde gülümsedi.
"Ah, bir iltifat."

Luc ne giyerse giysin çok çekici görünüyordu çünkü onu diğer erkeklerden ayıran faklı bir tarzı vardı. Ne olduğunu açıklamak zordu, kendine özgü bir havası, çekiciliği vardı. Kendine olan güveni, gücü, varken, kendini beğenmiş ukala havası ise hiç yoktu.

Kot ve sade bir tişört bile giyse, yine kadınlar ona dönüp bakardı. Anna gözleri parıldayarak ona baktı.

"Eğer sana iltifat edersem, havalara girersin." Gece çantasını aldıktan sonra şalını arkasına aldı.
"gidelim mi?"

"Evet." Luc yanına geçti. "Ama ilk önce..." Başını eğerek, isteyerek, onun tadına varmak isterken dudakları birleşti.

Kendini mi yoksa Anna'yı mı rahatlatmaya çalışıyordu? Luc içinden Anna'yı rahatlatmaya çalıştığını söylüyordu. Ve Luc dürüst davranmadığını biliyordu.

Oteldeki toplantı kalabalıktı ve her yerde bir sürü lüks araba vardı. Çok sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı. Dolayısıyla içeriye girmeleri bayağı uzun sürmüştü ve birçok insan yerlerine oturmuştu bile....

Fotoğrafçılar dedikodu dergileri ve gazeteler için yüksek sosyetenin ve ünlülerin Fotoğraflarını çekmek için yarış halindeydiler.

Anna'nın tabiriyle bu gülümseme zamanıydı. İhtişam ve gösteriş, pahalı mücevherler, egzotik parfüm kokulan içinde yapılan sohbetlerin arasında Luc Anna'nın elini tutarak masalarına doğru ilerliyordu.

İşıklar hafifçe karartılmaya başladığında vakıf başkanı konuşmasına başlamış, önümüzdeki sene için projelerini ve bu gala gecesinin amacını anlatıyordu.

Garsonlar servis yapmaya başlamış, koşturuyorlardı. Oturdıkları yerden VIP masasını görebiliyorlardı ve Anna'nın gözü gümüş renk saçlı, hafif yanık tenli eski ABD başkanına takılmıştı.

Masalarındaki sohbet ilginç ve çeşitliydi ama Anna yanında oturan kocasının varlığını sürekli hissediyordu.

Dün gece....Hiç aklına getirme, diye içinden bir ses onu ikaz elti.Öfkesini unutmak çok zordu, sinirini ve tepkisini. Hayatında hiç kimseye vurmamıştı. Ona vurması hala daha Anna'yı şok ediyordu. Butun gün işlerle ve siparişlerle uğraşırken bu konuyu aklına getirecek vakit bulamamıştı. Şimdi ise onu suçlamaları aklına gelmişti... ve sonucu.

Bir insandan o anda nasıl nefret eder. sonra hemen pişmanlık duyar ve ardından o an dışında hiçbir şey önemli değilmiş gibi sevişirdi?

Sanki adrenalini yükselten hızlı bir trene binmiş gibi.

"İnanılmaz bir adam, değil mi? Ona bakan biri hayatta bir zamanlar dünyanın bir numaralı ülkesinin kaderini elinde tutan biri olduğunu düşünemez."

Davetli eğilerek. "Bizim vakıf başkanı dışında masada oturanların hepsi güvenlik bölümünden."

"Sanırım bay ve bayan korumalar salona eşit şekilde dağıtılmışlar." diye Anna yorumda bulundu.

Konuşmalarına daha fazla devam edemeden başka bir konuşmacının sırası gelmişti ve garsonlarda tabakları toplamaya başlamıştı. Ana yemeğin sonunda. Anna makyajını tazelemek için tuvalete gitti.

Uzunca bir bekleyişten sonra rujunu tazelemek için aynaya yaklaştığında, "Yine ağlayarak Luc'a gitme, hayatım.."

Celine, yine görevdeydi. Hedefinin ne olduğu herkes tarafından biliniyordu.

"Öyle yaptığımı nereden uydurdun?"

"Oh, lütfen. Luc'la ben birbirimizden birşey gizlemeyiz."

Elleri mi titriyordu? Anna öyle olmadığını ümit etti.

"Senin yapacak daha iyi şeylerin yok mu?"

"Mesela ne gibi?"

"Başkalarının hayatına burnunu sokmak gibi. Özellikle de benimkine."

"Bu söylediklerine anlam veremiyorum."

"Oh. veriyorsun, Celine. Açık ve net bir şekilde." Anna bir an durduktan sonra, "Yazık, hem vaktine hem de enerjine."

"Luc..."

"Seçmekte özgür. Celine."

Anna bastıra bastıra konuşmaya devam etti, "Beni seçtiği de çok açık bir şekilde ortada."

Celine'nin yüz ifadesi çok sertleşmişti.

"Sırf onun yüzüğünü takıyorsun ve çocuğuna hamile olduğun için mi? Hayatım, ne kadar safsın!"

Anna rujunu çantasına atarak aynadan kapıya doğru yöneldi. Sana söyleyecek daha fazla birşeyim yok."

Tam bir adım atmıştı ki Celine onu bileğinden yakaladı.

"Elini hemen çek."

"Sana bir sürü başarılı işadaminin eşlerinin kocalarının çapkınlıklarına karşı nasıl kör kaldıklarının örneklerini verebilirim."

"Ben onlardan biri değilim." Sakin olmalıydı, sakinliğini korumalıydı. Eğer sınırlarına hakim olamazsa, bu fiziksel bir kavgaya dönüşebilirdi.

Celine uzun tırnaklarını Anna'ya batırdı.

"Bugün beni Luc aradı ve bir süreliğine görüşemeyeceğimizi söyledi çünkü sen sorun yaratıyormuşsun."

Gülümseyişinde ürkütücü bir kincilik vardı. "Akıllıca bir davranış değil hayatım."
bu kadarı artık çok fazlaydı.

"Devam et; Celine ve bütün bunlar aleyhinde delil olarak kullanılsın."

Celine Anna'nın canını yakacak şekilde çimdik aldı ve sonra da bıraktı.
"Luc buna asla izin vermez"

Anna kapıya doğru yürüdü ve sonra durdu.

"Şimdi sana söylemenin tam zamanı. Dün gece Luc seni aradığında bende onun yanındaydım."
Ardından dışarıya çıktı ve balo salonunda masasına doğru yürümeye başladı.

Eski başkan konuşmasına başlamıştı ve Anna yerine otururken Luc onu dikkatli bir şekilde baktıktan sonra dikkatini başkanının konuşmasına verdi.
Konuşma sona erdikten sonra çılgın bir alkış koptu, sonra ışıklar tekrar yanmaya başladı. Garsonlar da tatlı ve kahve servisine başlamışlardı.

"İyi misin?"

Bu soru manidardı.

"Kaygılı gibisin, Luc?"

"Tahmin edeyim." diye Luc konuşmayı uzattı.

"Celine seni tuvalette mi yakaladı?"

"Tam isabet".

"Sen de ona konuşmak istemediğini söyledin ama o umursamadi, değil mi?"

"Altıncı hislerin ne kadar kuvvetli?"

"Celine söz konusu olunca medyum olmaya gerek yok."

"Çok haklısın. Celine'i ne kadar iyi tanıdığını unutmuyum. Aslında Anna bu şekilde konuşmak istememişti ve Luc'un bakışlarında kızgınlık gördü.

Luc onun elini tutarak parmaklarını parmaklarına geçirdi anna kurtulmaya çalışınca daha da sıktı.

"Bu konuyu dün gece hallettiğimizi sanıyordum"

"Öyle mi? Ben de sadece seks yaptığımızı sanıyordum."

"O da vardı."

Garson masalarına fincanları koyarken. Anna çay istediğini söyledi.

"Seni eve götürüyüm."

"Daha gitmek istemiyorum ve kaçmak çözüm değil."

"Toplum içinde tartışmak da."

"Öyle mi yapmaya niyetin var?"

"Hiç şüphesiz."

Anna çayına bir şeker daha attı.

"Kavga için enerji toplamalıyım."

"Üstüme çok gelme."

Anna özellikle tatlı tatlı gülümsedi.

"Titriyorum."

"Çok cesursun."

Luc'un alaycı konuşması Anna'yı sinirlendirmişti.

"Bana daha önceden yapmadığın neyi yapabilirsin ki?"

"Dikkatli ol, pedhi mou."

Daha fazla uzatmanın gereği yoktu ve Anna'yı çayını içerken yanında oturan diğer misafirle sohbet etti. Sonra Luc kalkmaları gerektiğini söylediğinde Anna kibar davrandı.

Dışarıya çıkana kadar karşılaştıkları tanıdıklara ve arkadaşlarına gülümsemekten Anna'nın çenesi gerilmişti ve arabalarını beklerken sessizdi.

Anna sessizliğine evlerine gidene kadar devam etti ve eve girer girmez yukarıya odasına gitti.

Luc alarmı kurduktan sonra yatak odasına geldiğinde Anna'yı kolyesini çıkarmaya uğraşırken buldu. Ceketini ve kravatını çıkardıktan sonra gömleğinin birkaç düğmesini çözdü ve sonra da Anna'nın yanına gitti.

"Bana bırak."

Ensesine değen elleri sıcacıktı ve Anna ondan kaçmak istedi. ama bu ne işe yaradı ki, hatta durumu daha da beter bir hale getirirdi

Luc hemen kolyeyi çıkartmış ve sonra da Anna'yı kendine döndürmüştü.

"Kavga mı etmek istiyorsun yoksa ateşkes mi yapalım?"

"Kavga."

"O zaman ilk yumruğu at."

Anna yumruğunu sıktı ve göğsünü hedefledi ama kaslı göğsü kendi parmaklarını acıttı.

"Dizlerinin titreyip, yere düşmen gerek."

"Bir daha denemek isler misin?"

Luc eğleniyordu, kahretsin. Kocasına kötü kötü bakarken elini ovuşturuyordu.

"Pek değil."

Luc ellerini onun omzuna koydu, sonra da elbisesinin askılarını indirdikten sonra fermuarını açtı. Kırmızı ipek organza halının üzerine düşmüştü. Üzerinde sadece minicik külotu ve ayakkabıları kalmıştı ve gördüğü manzara karşısında Luc'un nefesi kesilmişti.

Beyaz, yumuşak bir cilt, dimdik göğüsler, incecik bir bel, muhteşem bacaklar. Luc ona dokunmak, kıvrımlarını elleriyle hissetmek ve onun tadına varmak için inanılmaz bir istek duyuyordu. Ve sonunda da onun içinde kaybolmak, onun orgazma ulaşmasını seyretmek ve bütün bu duyguları onunla paylaşmak istiyordu.

Luc uzanıp onun yanaklarını tuttu ve sonra da dudakları onunkileri buldu... ve sırtına bir yumruk yiyince homurdandı.

"Bu sefer tam bir sürpriz oldu."

"Luc..."

Anna konuşamıyordu ve aynı zamanda inlemesine engel olamadı.

Anna daha fazla dayanamayacağını düşündüğü sırada Luc yatağa yürüdü ve ikisi birlikte üzerine düştüler.

Aralarında ki tutku büyüleyiciydi. Hem de çok. Kontrol dışına çıkmıştı. Gözyaşları akmaya başlamış ve başını bir taraftan diğer tarafa çeviriyordu.

Vücutu titremeye başlayınca Luc başını kaldırdı ve Anna'nın yüzündeki perişan ifadeyi görünce Luc onu yine dudaklarından öpmeye başladı.

Ardından da içine kayarak uzun süren patlamaya son verdi. Daha sonra Luc üzerlerini örttü ve ona sarılarak nefes alması normale dönene kadar sırtını okşadı. "Kalkma vakti."

Anna Luc'un konuşmasıyla uyanmıştı. Pazar sabahıydı, dükkana gitmesine gerek yoktu ve yataktan çıkmaya da hiç niyetli değildi, saatine baktı...hele hele saat sekizde hiç kalkamazdı.

Luc'a baktığında onun duş almış ve üzerine kot pantolonuyla tişörtünü bile giymişti. Sabahın bu saatinde çok dinç ve uyanık görünüyordu.

"Kalmam için çok iyi bir nedeninin olması gerek."

Luc komidinin üstündeki kahvaltı tepsisini işaret etti.

"Tost ve çay Meyva."

Anna oturma pozisyonuna geçti ve o anda çıplak olduğunu fark edince çarşafı üzerine çekti.

"Bunları sen mi hazırladın?"

Luc yatağın kenarına oturmuştu. "O kadar şaşırmana gerek yok."

"Teşekkür ederim."

Anna gülümsemeye başladı.

"Muhtemelen beni yatakta tutmaktansa. kaldırmayı istiyorsun ..neler oluyor""

"Tekneyi marinadan çıkarıp, bütün gün gezelim diye düşündüm."

Planı yapmış okluğu belliydi. Anna bunu sormalıydı. "Başka birilerini de çağırıyor musun?"

"Hayır."

İyi, çok iyiydi.

"Ne zaman çıkmak istiyorsun?"

"Sen hazır olur olmaz."

Saçları darmadağınikti, yüzü uykudan pembeleşmiş ve gözleri hala uykulu uykulu bakıyordu ama yine de çok güzel görünüyordu. Luc ona doğru eğilerek saçlarını kulağının arkasına itti. Onunla zaman geçirmesi gerekiyordu, en azından Celine'nin açtığı yaraları belki böyle kapatabilirdi.

"Orada oturup yemek yememi mi seyredeceksin?"

Luc çok rahatlamış görünüyordu ama yine de Anna'nın duygularını karıştırabiliyordu.

"Ben kahvaltımı çoktan yaptım."

Anna kahvaltısını bitirdikten sonra muzunu yedi.

"Duş almam gerek."

Luc ona ipek sabahlığı uzattı.

"Seninle aşağıda görüşürüz Yirmi dakika sonra?"

Anna onbeş dakika içinde hazır olmuştu, bikinisinin üstüne el örgüsü bir bluz ve kot pantolonunu giymişti. Yanına üşürse diye bir de merserize kazak aldı. Gökyüzü nefis bir maviydi ve tek bir bulut bile yoktu. Büyük marinada yazın ilk aylarının tatlı sıcaklığı hissediliyordu.

Yoğun bir haftanın sonunda, günü teknede geçirmek çok güzel bir fikirdi. Luc'un teknesi pahalı mobilyalarla döşenmiş, salonu. yatak odası ve banyosu olan bir yelkenliydi.

Tekneye bindikten bir müddet sonra Luc motoru çalıştırmış ve açık denize doğru yol almaya başlamışlardı. Anna Luc'un yanında durarak manzaranın tadını çıkarıyordu.

Marinada çeşitli büyüklüklerde ve tiplerde tekneler demirliydi. Motorun gürültülü sesi Anna'nın çok hoşuna gidiyordu.

"Jace'i havaalanında karşılayacak mısınız?"

Luc ona göz ucuyla baktı "Uçağı geç iniyor. Otele taksikle gidecek ve beni sabah arayacak."

Anna'nın sormak istediği sorular vardı ve bunlar onu rahatsız ediyordu ama günün keyfini kaçırmak ve ateşkesi bozmak istemiyordu.

Öğle saatine doğru Luc motorları durdurdu ve demir attı. Güneş tepelerindeydi ve bayağı ısıtıyordu.

"Öğle yemeği. İçerde mi yoksa burada mı yemek istersin?"

"Tabii ki burada." diye Anna hiç tereddüt etmeden cevapladıktan sonra buzdolabından içecekleri aldı.

Petros inanılmaz güzel şeyler hazırlamış ve belli ki çok uzun zaman harcamıştı. Kızarmış tavuk, jambon, çeşitli salatalar, taze ekme ve meyve. Anna sofrayı kurduktan sonra minderli banka oturmuştu.

Luc'da karşısına geçtikten sonra yemeklerini yemeğe başladılar. Anna bir an için geçen hafta nerede olduğunu hatırladı ve içinden gecirdiği soruda eğer hamile olmasa Luc'un peşinden gelip gelmeyeceğiydi. Ve eğer Anna boşanmak için inat etseydi, Luc barışmak için ısrar eder yoksa avukatını mı arardı?

Anna cevapları bilmek istiyordu ama bunları soracak cesareti yoktu. Ya eğer Luc'un verdiği cevaplar Anna'nın duymak istemedi cevaplarsa?

Luc ona değer veriyor muydu, gerçekten onu gözünde değerli miydi? Yoksa onun ihtiyaçlarını karşılayan uygun bir eşten ibaret miydi?

Yatakta mükemmel derecede uyumluydular. Yatak dışındaysa hayatından memnun olması gerektiğine kendini inandırıyor. Bir hafta önce Anna seçenekleri olduğunu düşünüyordu ama

şimdi hepsi elinden alınmış gibiydi.

"Benim olan şeye değer veririm."

Değer vermek aşk değil, diye Anna içinden geçirdi. Eğer hamile olmasaydı Luc yine de peşinden gelir miydi?

"Evet."

Anna'nın gözleri güneş gözlüklerinin altında kocaman açılmıştı. Düşüncelerimi mi okuyorsun?"

"Yüz ifaden herşeyi anlatıyor. Evet...Seni Sidney'e tekrar geri götürürdüm."

Luc bir an için durdu.

"Ve hayır, sadece çocuğumuz olacağı için değil. Ya da babanın yaptıkları için intikam almak adına da değil."

Anna ona inanmalı mıydı? İstiyordu, hem de çok. Çalan cep telefonu araya girmişti ve sinir bozucuydu ve işin komik tarafı Anna kendi telefonu olduğunun farkında değildi. Arayanın numarasını tanııyordu ve babası da New York'a sağ salim vardığını ve otele yerleştiğini mesaj geçmişti.

Anna bu habere sevindikten sonra Rebecca'yı arayıp, haberi verdi. Sonra da masayı toplamaya başladı.

Luc'ta motoru çalışmış, tekneyi geri döndürüyordu.

O kadar sıcaktı ki, üzerini çıkartıp her yerine koruyucu krem sürdükten sonra bikinisıyla güneşlenmeye başladı. Uyuya kalmış olmalıydı çünkü uyandığında güneş batıya doğru bayağı inmişti. Hava hala sıcak sayılırdı ama Anna üzerine bluzunu giydikten sonra ayağa kalktı.

Motorlar sessizdi ve Luc yanına yayılarak oturmuş kitap okuyordu. O anda başını kaldırdı ve kitabını kapadı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Evet. teşekkür ederim." diye Anna dürüstçe cevapladı.

Luc gülümsemeye başlamıştı.

"Özellikle, ne için?"

"Günü organize ettiğin için."

"Benim için bir zevkti. Akşam yemeğe sonra bir yere gideriz."

Anna'ya tekrar dışarı çıkma fikri hiç cazip gelmemişti.

"Neden birşeyler alıp evde yemiyoruz?"

"Özellikle istediğin birsey?"

. "Çın yemeği."

"Tamam."

Anna şaşkınlıkla ona bakakalmıştı.

"Beni dinleyecek misin?"

"Evet, neden dinlemeyeyim ki?" diye Luc sordu ve onun gözündeki hınzır bakışı fark ettiğinde, Anna çoktan gülmeye başlamıştı.

"hoşgörülü davranıyorsun, öyle mi?"

"Bu o kadar kötü birşey mi?"

Anna neredeyse evliliklerinin ilk günlerine geri döndüklerini hayal etmeye başlayacaktı. Yine de bir tarafı bir zamanlar beraber paylaştıkları şeyleri istiyordu...şefkat, eğlence, doğallık. Aralarında hiçbir şüphe ve güvensizlik olmayan dizginlenemeyen bir sevgi.

Marinadan ayrıldıklarında saat neredeyse altı olmuştu. Eve gitmeden önce Luc bir restorandan Çin yemeği aldı ve yemeklerini terasta yediler. Daha sonra pembe ve morla karışan portakal rengi nefis gün batımını seyrettiler.

Neredeyse mükemmel denecek bir gün geçirmişlerdi ve Anna bugünün bitmesini hiç istemiyordu. Yarın işe geri dönecekler ve akşam da rebecca ve Jaceyyle beraber yemek yiyeceklerdi.

Celine'i unutmamak gerekir diye Anna uykuya dalmadan içinden geçirdi. Kadın fırsatını yakaladıkça daha çok hasar vermeye çalışacağı kesindi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Pazartesi çok yoğundu, sürekli olarak sipariş geliyordu ve Anna'yla Rebecca'nın mola vermeye çok az zamanları oluyordu.

Bu nedenle dükkanı kapadıklarında saat neredeyse altı olmuştu ve eve doğru giderlerken trafik her zamankinden betardi.

Luc ondan biraz önce gelmiş ve garajda karşılaşmışlardı.

"Geciktin "

Luc'un ses tonunda hoşnutsuzluk vardı ve Anna ona güzel bir şekilde gülümsedi. "Söyleyene bak, ya sana ne demeli? Sen de geç kalmışsın."

Anna onun gözlerinde hafif bir alaycılık sezinlemiş ve Luc onun ensesinden tutup kendine çekince dudaklarını aralamıştı.

"Dişe diş, göze göz, öyle mi?"

Luc başını eğerek dudaklarından öpmeye başlayınca Anna kendini çok güçsüz hissetmeye ve öpücüğün daha da ileri gitmesini islemeye başlamıştı.

"Bu ne içindi?"

Luc parmağıyla onun dudaklarını okşadı.

"Çünkü canım istedi."

Luc acaba ona neler yaptığının farkında mıydı? Yatakta, tabii ki... Ama yatak dışında? Sadece onu düşünmek bile damarlarındaki kanın akışını değiştiriyordu. Cinsel elektrik güçlü birşeydi.

Ya aşk? Ruh eşini bulmak ve kalbini ona karşılıksız hediye etmek...karşılığında onun kalbini çalmak...Hayatin: gerçeklerinde böyle birşey imkansız mıydı? Yoksa bu tarz bir aşk sadece romanlarda mı olurdu?

Tutkunun derinliklerinde oldukları bazı zamanlarda Anna bunun mümkün olduğunu düşünmüştü. Sadece gecenin karanlığında Luc'un dokunuşlarını ve dudaklarını hissetmeye çok daha fazla anlam yüklemek daha kolay oluyordu...

Aslında sadece boşluğa neden olacak anlamsız bir itiraftansa hiç konuşmamak daha iyiydi.

Kendine gel, diye Anna içinden söylendi. Onunla evlendiğinde sevgi anlaşmanın bir parçası değildi. Bu neden şimdi değişsinki? Sadece Anna kalbinin derinliklerinde bir yerlerde bunun değişmesini umuyordu.

"O güzel kafandan neler geçiyor bakayım?"

Anna onun bu sorusu karşısında gözlerini kırptırdı ve hemen geçmişten geleceğe döndü.

"Jace'le Rebecca'nın birbirlerine nasıl davranacaklarını düşünüyorum."

Luc Anna'nın bu laflarına hiç inanmamıştı.

Eve doğru yürümeye başladıklarında Luc kolunu onun omzuna attı.

"Jace'in onunla çok kolay başa çıkabileceğine hiç şüphem yok."

Senin benimle olduğu gibi mi? diye Anna içinden geçirdi.

"Rebecca seninle aynı fikirde olmayacaktır."

Anna merdivenleri çıkmaya başladığında Luc Petros'la konuşmak için durmuştu. Anna odaya girer girmez soyunmuştu çünkü duş almak, saçını kurutmak, giyinmek ve makyaj yapmak için sadece yarım saati vardı.

Gürül gürül akan su sesinden Anna Luc'un duşa girdiğini duymamış ve Luc'u yanı başında görünce

ürkek bakışlarla ona bakmıştı.
"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Anna'nın elinden şampuan şişesini alarak avucuna biraz döktükten sonra Anna'nın saçlarına sürüp, başına masaj yapmaya başlamıştı.
"Seni şımartıyorum."

Ses tonu Anna'nın sinir uçlarını harekete geçirmişti.
"Beni şımartmana gerek yok." diye öfkeyle konuşmuş ve vücuduna yayılan zevk dalgasını umursamamaya çalışmıştı. Ama bu vücuduna o kadar iyi gelmişti ki!

Elleri ensesine inmiş, sonra da büyüsünü boynunda ve omuzlarında göstermişti. Anna farkında olmadan içini çekmiş ve içinde yanan alev yavaş yavaş bir yangına dönüşüyordu.

Luc onun saçını duruladıktan ve sabun köpüklerinden kurtulduktan sonra eliyle düzeltti ve sonra da başını eğerek, yumuşak, baştan çıkarıcı bir şekilde Anna'yı öpmeye başladı. Anna'nın bu öpücük karşısında dizlerinin bağı çözülüyor, gittikçe daha fazlasını arzuluyor ve ihtiyaç duyuyordu.

Luc cinsel yönden çok güçlü bir erkekti ve kendini biraz geri çekince Anna inlemesine engel olamadı. Dudakları hafifçe birbirine değiyordu ve sonra Luc aniden uzaklaşarak onun narin vücudunu süzmeye başladı.
Çocuklarının onun karnını şişiriyor olma düşüncesi Luc'a inanılmaz geliyordu. Onun güzelliği, mucizesi...

Şimdiden onun göğüslerinde, havasındaki değişikliği görebiliyordu. Onun her kıvrımına dokundu ve sanki ağırlığını ölçmek ister gibi avuçladı..Bir eli beline kayınca, onun ne zaman kalınlaşacağını merak etti. Birkaç hafta...daha uzun?

"Luc..."
"Sana bakmak istiyorum." diye Luc nazikçe konuştu.
"Yapma..."
"Neyi yapmayayım?"

Anna son kez mantığını devreye sokabilmeyi başarabilmişti,
"Geç kalırız"
Luc muzur bir şekilde gülümsedi.
"O zaman, gecikiriz."
"Rebecca beni asla affetmez."

Bunun dışında başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece onlar ve o an. Anna kendi dünyasında herşeyin yolunda olduğuna kolaylıkla kendini inandırabilirdi. Şu anda paylaştıkları mükemmelliği gölgelemeyen zorlamalar, eski metresler ve ilk karısının hayaleti olmadan.

Daha sonra gerçekleri kontrol edebilirlerdi ama şimdi Luc onundu...vücudu ve sevgisi. Bunların hepsini istemek bu kadar yanlış mıydı? Kalbi, ruhu?
Anna kendine olumlu şeyleri düşünmesini söyledi....onun karısıydı, onun çocuğunu taşıyordu. Olumsuz olan tek şey Celine'di ve o da sadece bela çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Ve sonra Luc'un hayatının kısa bir bölümünde olan ve sonra giden Emma vardı. Bütün dürüstlüğüyle Anna onun anısını bile kiskaniyordu ama bunu belli etmiyordu.

Restorana vardıklarında saat neredeyse sekiz olmuştu ve Anna masaya oturmadan havadaki gerginliği hissetmişti.

"Anna."
Jace ayağa kalkarak ona sarıldı ve yanaklarından öptü. "Çok güzelsin, pedhaki mou Yemin ederim eğer kuzenimle evli olmasaydın, seni kocandan ayırmak için hiç vicdan azabı duymazdım." Koyu renk gözlerinde şeytani bir parlıltı vardı. "Eğer sana kötü davranırsa, onu döveceğime sana söz veririm."

"Yağcı." Ona gazelce gülümsedikten sonra garsonun tuttuğu sandalyesine oturdu. Aynı boy. aynı vücut yapısı, aynı koyu renk bakışlara biraz da güç ekleyince iki kuzenin arasındaki benzerlik inanılmazdı.

Aralarında kaç yaş vardı acaba? Bir. iki Ya da birkaç yaş.

"Jace'le başbaşa kalmak istemediğimi biliyordun." diye Rebecca kardeşine hemen söylendi. Bu sırada beyler şarap seçmekle meşguldü.

"Bence iyi idare etmişsin." Jace'in yüzündeki muzip ifadeden Rebecca'yı sıkıştırdığı açıkça belli oluyordu.

Garson menüyü uzattıktan sonra yemeklerini ısmarladılar.

"Hadi anlatın bakalım çiçek endüstrisi ne alemde?" diye Jace sordu.

"Ben birkaç haftadan beri yoktum. Rebecca daha iyi anlatır."

"Ne için? Jace'in ilgisinin samimi olduğuna inanmıyorum."

"Tam tersine. Senin yaptığın herşeyle ilgileniyorum."

Vay canına, Jace'in bu cümlesi her yere çekilebilirdi.

"Gerçekten mi?" Rebecca umursar gibi görünmüyordu ama Anna kardeşini çok iyi tanıyordu. Esas soru Jace'in Rebecca'nın büründüğü koruyucu kalkını anlayıp anlamadığıydı.

"Bir çiçekçinin günü sabahın dördünde çiçek pazarına gitmekle başlar. Eğer oraya saat beşten sonra giderse, bütün kaliteli çiçekler alınmış olur. Bunları mı duymak istiyorsun?" Ellerini uzatarak gösterdi.

"Bizim için önemli noktaları vardır. Sürekli suyun içindeler kesilirler, çizilirler, su toplarlar ve nasırlardan kurtulmazlar. Eldivenler işe yaramaz çünkü eller rahat çalışamaz ve kremlerde yaraları iyileştirmez. Manikürlü ve ojeli ellere hiçbir zaman sahip olamayız."

Rebecca yüzünü ekşiterek devam elti. "Daha fazlasını duymak ister misin?"

"Bütün gün ayakta kalıp, zor müşterilerle uğraşmayı, yanlış adreslere giden teslimatları unuttun." diye Jace ekledi.

Rebecca sessiz kalmayı tercih etti ama Anna Jace'in bu sözlerinin onun hoşuna gittiğini anlamıştı.

Yemekler nefisti ve hepsi büyük keyif alarak yemeklerini yediler.

"Sidneyde ne kadar kalacaksın?" diye Anna Jace'e sordu çünkü onun yaşadığı yer Nevv York'tu.

"İşlerimi halledene kadar ama ne kadar süreceğini bilmiyorum. Luc sana ertesi gün onu Melbörn'e götürceğimi söyledi mi?"

"Henüz değil."

Jace muzip muzip gülümsedi.

"Birkaç geceyi onsuz geçirebilecek misin?"

"Merak etme, hiç sorun olmaz."

Luc onun elini tutarak dudaklarına götürdü.

"Hayır demen gerekirdi."

Luc'un bakışlarındaki sıcaklık Anna'nın kalp atışlarını hızlandırmıştı.

"Öyle mi?"

Jace kahkaha attı ve kadehini Anna'ya kaldırdı.

"Şerefe. Luc.'a böyle konuşan bir kadın olacağını hayatta düşünmezdim."

"Karım egomu aşağıya çekmeye bayılıyor."

"Kendini şanslı say, kuzen."

Anna Rebecca'nın bu konuşmadan çok sıkıldığını anlamıştı ve konuyu başka yöne çekti.

"Luc yokken yemeğe ve sinemaya gidelim mi?"

"Çarşamba akşamı?"

"Tamam."

"Benim söz hakkım olacak mı?" diye Luc sordu.

"Hayır, hem de hiç."

"O zaman seni Petros götürsün."

"Saçmalama."

"Ben kendimi davet ettirir ve sizde kalabilirim." diye Rebecca öneride bulundu.

"Daha iyi ama yine de şoförlüğünüzü Petros yapacaktır."

"Eve döndüğümüzde sana vurmam gerektiğini bana hatırlat." anna şaka yapmıştı ama bakışları buz gibiydi.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Anna kazanamayacaktı, o zaman neden deniyordu? Yine de çok güzel bir gece geçirmişlerdi. Saat onu geçtikten sonra restorandan ayrılıp eve dönmüşlerdi.

"Melbörn'e saat kaçta gideceksin?"

"Benden biran önce kurtulmak mı istiyorsun, pedhi mou"

"Buna cevap vermeli miyim?"

Beraber eve girdiler ve Anna yatak odasına çıkarken Luc alarmı yeniden kurdu. Hemen yatan Anna tam dalmak özereyken Luc yanına yattı ve ona sarılmasına Anna sesini çıkarmadı.

Dudakları boynunun nefis kokusunun tadına bakıyor ve sonra da çenesine inmeden önce kulak memesinin duyarlı bölgesinin tadına bakıyordu. Anna onu hissetmeye bayılıyordu, sert kaslarını, son derece erkeksi olan vücut kalıbı ve hatlarını.

Onu yeniden hayata döndürmüştü, başka hiç bir erkeğin yapamadığı kadar. Harika bir seks. En iyisi. Anna kalbini ve ruhunu esir alan bu adam için bir müddetliğine kendini bu cinsel coşkunun içinde kaybetmişti.

Anna dükkan kapısının açıldığını duyunca başını kaldırdı ve içeri giren kişiye tüm içtenliğiyle gülümsedi.

"Jace, seni görmek ne kadar güzel."

Jace onu yanaklarından öptü.

"Seni de, Anna."

"Ziyaret sebebin nedir? İş mi yoksa arkadaşlık mı?"

"Her ikisi de diyelim."

"Rebecca bir müddetliğine dışarı çıktı."

"O zaman beklerim."

Anna sırtmaya başladı.

"Nedense buna hiç şaşmadım."

"O kadar belli ediyor muyum?"

"Sen bir Dimitriades olduğuna göre saydamlık sizin özelliklerinizden birine dahil değil ama oyun oynamak dahil. Kızkardeşime karşı dikkatli davran."

"Yoksa benle kavga mı edersin"

"Bundan emin olabilirsiniz."

"Beni yeterince ikaz. etlin."

"Bana niyetinin ne olduğunu söylemeye hiç niyetin yok, değil mi?"

"Hayır."

"Kahretsin."

jace Annanın bir tutam saçını kulağının arkasına itti.

"Kuzenimin neden senin parmağına yüzük taktığını anladım."

"Sence neden?"

"Seni başka erkeklere kaptırmamak için."

"Lucun hatırlaması gereken birşey varsa o da benim de ona yüzük taktığımdır."

Jace'in yüzü ciddileşmişti.

"Sorun mu var. Anna?"

O sırada çalan telefon araya girmişti ve Anna siparişi yazdıktan sonra bu seferde dışarıdan gelen müşteriyile ilgilenmeye başladı.

Rebecca döndüğü sırada çalan telefona yine Anna bakmış, böylelikle kardeşinin Jace'le ilgilenmesini sağlamıştı. Jace üç düzine gül almıştı ve Rebecca onları buket yapmak için tezgahın üzerine koydu.

Anna telefonu kapar kapamaz yeni bir müşteri içeri girdi, hazır bir bukete satın aldıktan sonra parasını ödedi ve dışarı çıktı.

Bu duruma yoğunluk denemezdi ve Anna teslimatları yapacak olan çocuk gelmeden son kez kontrollerini yaptı. Rebecca ve Jace arasında olan biten her neyse bir sonuca ulaşmıştı çünkü Jace'in vedasına Anna gülümsemiş ve o dükkandan çıkarken arkasından bakmıştı

"O adam." diye başlayan Rebecca Anna'nın yanına geldikten sınıra.

"Hayır kelimesini kesinlikle anlamıyor."

"Öyle mi?"

"Şimdi ne yaptığını biliyor musun?"

Rebecca Anna'nın cevabını beklemedi. "Üç düzine gül aldı. parasını ödedi, üzerine kart yazdı, sonra da onları bana uzattı."

"Ne kadar ayıp!" diye Anna ağız kulaklarında gülümsedi.

"Kartta ne yazıyordu?"

"aksam yemeği. Saat yedide. "

"Tabii ki sen de gitmeyeceksin."

"Aynen öyle."

"Ve aradığı zaman evde olmayacaksınız."

"Bravo."

"Belki de onunla yemeğe çıkmalısın..."

"Deli misin?"

"Ve ona onun hakkında ne düşündüğünü açık açık söyle."

"Eğer beni önemseydiğini bilmesem, senin onunla çıkmamı istediğini düşüneceğim."

"Bütün erkekler Brad değil."

"Evet. eminim. Kusura bakma ama bunu anlamak için böyle bir saçmalığı yaşamaya niyetim yok."

"Jace... İyi bir adam mı? Hadi, tatlım. İlk başta çoğu erkek kendini farklı gösterir. Sonra, eğer istediklerini yapmazsan sorunlar başlar ve iyi adam canavara dönüşür. Ve ben hiçbir zaman her önüne gelenle seks yapan biri olmadım."

"O zaman acı çekmemek için kabuğundan çıkma."

"Evet."

"Peki."

Rebecca kardeşine tuhaf tuhaf baktı.

"Sadece peki mi? Nutuk çekmeyecek misin?"

"Hayır."

"Şimdi beni sinirlendirdin ama."

"Eğer kavga etmek istiyorsan...git başkasıyla kavga et."

"Jace gibi mi? Yemekte mesela?"

Anna durdu sonra konuşmaya karar verdi.

"Geçmişte yaşadığı bir hatanın geleceğindeki mutluluğunu karartmasına izin verme"

"Jace Dimitriades'le mi? Deli misin?"

"Bizzat Jace ya da herhangi bir erkek'."

Rebecca ağızını açtı ve sonra tekrar kapadı.

"Hem evliyken hem de boşandıktan sonra Brad'le neler yaşadığımı bilmene rağmen yine tehlikeli sulara dalmamı mı öneriyorsun?"

"Jace seni ısıtır. sen de onu geri ısıtır." Rebecca hayretle kardeşine baktıktan sonra kahkaha attı. "Vazgeçiyorum!"

"Ayrıca, eğer ısıtır. sen onun tadına bakmış olursun."

"Bu imkansız birşey."

Daha sonra tartışmalarına fazla devam edemediler çünkü telefonlar çalmaya veya müşteriler girip çıkmaya başlamışlardı. İşin her zaman önceliği vardı. Öğleden sonra cep telefonu çalıp Anna açmak için eline aldığı anda arayanın Luc olduğunu gördü ve cevap verdi.

"Bu akşam Fox stüdyolarında bir film galasına gitmeye ne dersin? Caroline bana hatırlatınca aklıma geldi, tamamıyla unutmuşum yoksa sana daha önceden söyleyecektim."

"Evden kaçta çıkmamız gerekiyor?"

"Yedide. Petros yemeği saat altıda hazır edecek. Geç kalmamaya bak."

İlk defa dükkandan erken çıkabilmişti. Bu birazda Rebeccanın ısrarı ve yeni asistanın işe başlamasıyla gerçekleşebilmişti.

Anna ne giymesi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu ve en sonunda bir elbise seçerek yatağına yadıktan sonra mavi ve yeşilin her tonunu içeren elbisesine hayranlıkla baktı. Elbise sarı saçlarına ve gözlerine çok yakışıyordu.

"Filmin adı ne? Kim oynuyor?"

"Baş aktris Amerikan asıllı Avustralyalı. Aynı şekilde filmin prodüktöründe."

Anna gazetede böyle bir haber okuduğunu hatırlamıştı. Eleştirmenler film için olumlu yorumlarda bulunmuşlardı. Arabayı park ettikten sonra oditoryuma diğer misafirlerle beraber girdiler. Sadece davetiyesi olanlar girebiliyordu ve sosyetedeki çok insan vardı. Bu nedenle Celine'nin de orada olması çok büyük ihtimaldi. Anna'nın birbirlerinden uzakta oturmalarını dilemekten başka yapabileceği birşey yoktu.

Tam o sırada her ikisi de Celine'i görmüştü.

"Sana söz veriyorum yanına bile yaklaşamaz."

Anna kocasına şaşkınlıkla baktı.

"Bütün gece yanımda mı duracaksın?"

"Sana yapışacağım." diye Luc muzipçe konuştu. "Bu ilginç olabilir."

Luc parmaklarını onunkine gecirdi.

"Bekle ve gör."

"Birimiz ikimiz, ikimiz birimiz için"

"Evet."

Demek ki Luc'un amacı beraber olduklarını göstermekti. Ve Anna bunun ne demek olduğunu yarım saat sonra anlayacaktı. Luc sürekli olarak onun koluna dokunuyordu; diğer kolu beline dolanmıştı: arada sırada parmaklarını ensesine götürüp. Anna'mn boynuna masaj yapıyordu.

Anna bütün bunların gerçek olmasını diliyordu. Vücudu usanmış ve damarlarındaki tüm kanın harekete geçip sinir uçlarını uyandırmıştı.

Bir insana bu kadar yakınlaşmak ve sanki bir bütünün iki yarisıymış gibi hissetmek mümkün müydü? Bu insanın ruh ikizi olduğunu ve başa birinin asla yerini dolduramayacağını?

Aşk. Böyle birşey olmalıydı. Bir insanın dünyadaki cenneti idi. Dudaklarına konan minik öpücük Anna'yı şaşırtmıştı ve Luc'la göz göze gelince içinde birşeyler koptu. Bunu belli etmemek için alı dudaklarını dişleriyle ısırırdı. Luc acaba bütün bunları anlamış mıydı?

Luc parmağıyla onun dudaklarının üzerinde gezindikten sonra eğilip dudaklarına öpücük kondurdu. Anna bu ani öpücüğün karşısında şaşırmıştı.

"Bu ne içindi?"

"Çünkü canım istedi."

Birkaç saniye için dünya durmuştu sanki ya da Anna'ya öyle gelmişti. O an için sadece Luc ve o an vardı.

Anna sanki Luc'ta farklı birşeyler hissetmişti ama olamazdı. Kendine gelmesi gerekiyordu. Dikkatini başka şeylere vermesi gerekiyordu ve etraftaki insanlara bakmaya başladı...ve birden Celine'le göz göze geldi.

Kadının bakışlarında nefret vardı. Bir insan nasıl bu kadar kötü niyetli olabilirdi? Ya da bir kişiye karşı bu kadar saplantılı olup etrafındakilere zarar vermek ister?

Birden Anna'nın içi titredi. Bu bir önsezi miydi? Ama Celine ona ne yapabilirdi ki? Ve nerede ve nasıl?

"Anna. Luc. Sizi burada görmek ne kadar güzel." Anna sesi tanıır tanımaz yanında duran vakıf

üyelerinden biriyle sohbet etmeye başladı O sırada yapılan anonsta oyuncuların geldiğini ve oditoryuma girecekleri duyuruldu.

Kırmızı halı, güvenlik...hafif çalan müzik. Hepsi gecenin havasına yakışan şeylerdi. Davetli misafirlerin hepsi kırmızı halının yanına dizilerek oyuncuları beklemeye başlamışlardı.

Luc kollarıyla Anna'nın beline sarılmış ve onu kendine çekmişti.

Yanağına gelen nefesi sıcaktı ve Anna kendini kasmadan ona dayandı. Bunun üzerine Luc ona daha sıkı bir şekilde sarıldı. Böyle durduklarında Anna neredeyse evliliklerinde hiç sorunları olmadığına inanacaktı. Luc'un ona bayıldığına ve hiçbir şeyin, hiç kimsenin aralarına giremeyeceğine.

Oyuncular tek tek gelmeye başlamış ve bir alkış kopmuştu. En son filmin yapımcısı ve yönetmeni de geçtikten sonra davetlilerin yerlerini almaları anons edilmişti. Anna Celine'nin üç sıra önlerinde ve sol taraflarında olduğunu görünce rahatlamıştı.

Film boyunca Anna Luc'un yakınlığını, elele tutuştuklarından elinin sıcaklığını ve arada sırada birbirlerine baktıklarında bir sevgi kıvılcımını hissetmişti.

Film yaklaşık iki saat sürmüştü ve bittiğinde herkes çılgınca alkışlamıştı. Güzel bir gece geçirmişlerdi ve Anna'nın çok hoşuna gitmişti.

Çıkışta çay, kahve Ve şampanya ikram ediliyordu. Davetlilerin kalıp filmle ilgili yorumlarını dinlemek istiyorlardı.

Celine yanlarına gelir miydi? Bunu yapmaması imkansızdı ve Anna çayını yudumlamaya başladı. Ama dakikalar geçmesine rağmen Celine ortalarda yoktu. Olağandışı. Hem de çok. Celine böyle bir fırsatı kaçırmak istemezdi!

"Gitmeye hazır mısın?"

Anna kocasına bakarak,

"Sen hazırsan evet."

Dışarıya çıkana kadar birçok tanıdık insana ve arkadaşlarına rastladılar...ama Celine yoktu. Acaba önceden mi gitmişti?

Mercedes'leriyle evlerine giderken Anna Rebecca'yla Jace'in neler yaptıklarını düşünmeye başladı. Akşam yemeği nasıl geçmişti acaba? İyi geçmiş olmasını umdu ve yarın nasılsa tüm detayları öğrenecekti.

Eve girdiklerinde hemen yukarıya çıktılar ve odaya girer girmez Luc kapıyı kapadıktan sonra Anna'nın boynundaki kolyeyi çıkardı. Sonrada onu omuzlarından tutarak kendine çevirdi.

Dudakları birleştiğinde Anna içinden birşeylerin koptuğunu ve dizlerinin titrediğini fark etti. Luc'un dili ağır ağır keşfe çıktığında Anna ona büyük bir arzuyla karşılık vermeye başladı. Bu ateşli öpücükten sonra Luc kendini çekip Anna'nın fermuarını açtı ve ipek elbise birden ayaklarına düştü..

Acaba Anna ne nefes kesici güzellikte olduğunu biliyor muydu? Sadece fiziksel güzellik değil, ama ruhu ve kalbide güzeldi.

O kadar cömert ve vericiydi ki, Anna onun bir parçasıydı ve Luc ona bunu elleriyle, ağızıyla, göstermek istiyordu. Onu yükseklere çıkarırken inlemesine çok seviniyordu. Ona aynı şansını vermek için kendi kıyafetlerini yırtarcasına çıkarmak istediğinde Anna'da ona yardımcı olmuştu ve Luc kendi inlemesine engel olamamıştı.

Yarın Luc Melbörn'e gidecekti. Üç gün, iki gece. Anna onu özleyecekti...hem de çok.

Konu Başlığı: Ynt: Evlilik Oyunları - Helen Bianchin

Gönderen: moryel üzerinde Haziran 20, 2007, 10:01:27 ÖS

ONUNCU BÖLÜM

Anna geç kalmıştı ve ayıldığında Luc'un çoktan gittiğini anlamış ve hayal kırıklığından kurtulmak için duş almış ve giyinmişti.

Her zamanki gibi sabah yine yoğun geçmişti. Siparişleri aldıktan sonra hazırlamaya başladılar. Asistanları ikisinin de kalbini kazanmıştı çünkü hemen işe başlamayı kabul etmişti.

"Pekala dün gece Jace'le yemek nasıl geçti?" Anna bu soruyu sorduğunda saat onikiye geçmişti.

"Hadi anlat." Asistanlarını öğle tatiline yollamışlar ve kendilerine sandviç sipariş etmişlerdi.

Rebecca kararsız görünüyordu. "Beklediğim gibi çıkmadı."

Anna gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Restoran harikaydı, yemek muhteşemdi..." Omuzlarını silkti. "Sadece. .. farklıydı."

"Ne gibi?"

"Konuştuk."

Anna muzipçe gülümsedi. "'Konuşmayı düşünmüyor muydun?' "Tartışmalar, düşünceler, bakışlar."

"Özellikle bir konu mu yoksa genel şeyler mi"

"Çiçekçinin bir günü. Fıkralar."

"Ve...hiç birsey?"

"Flört, iltifat ya da baştan çıkarmaya çalışma. Bunların hiçbiri yoktu." Anlaşılan Jace işi ağırdan alıyordu ama acaba Rebecca'nın yaşadıklarını, çektiği acıları ve yanlış insanı inanılmaz derecede sevip, sonra da hayal kırıklığı yaşadığını anlayabilmiş miydi?

"Onu tekrar göreceğiz misin?"

"Sanmıyorum."

Birkaç gün önce kesinlikle hayır diyen Rebecca için sanmıyorum cevabı bir gelişme sayılırdı. Anna konuyu daha fazla uzatmama kararı verip dikkatini bilgisayar ekranına verdi. O sırada çalan telefonu Anna cevapladı.

"Eğer öğlen birden önce teslimatı garanti ederseniz, sipariş vermek istiyorum." Sıkışıklardı ama yetiştirebilirlerdi ve Anna detayları yazdıktan sonra adresi tekrar kontrol etti, bilgisayara geçirdikten sonra kredi kartı detaylarını aldı. "Adınızı alabilir miyim"

"Celine Moon"

Oh. kahretsin. Celine daha önce hiç telefon siparişi vermemişti. Şimdi böyle birşey yapmak nereden çıkmıştı?"

"Sorun mu var?" diye Anna sordu.

"Umarım yoktur. Arayan Celine'di."

"Çiçek siparişi mi verdi?" Hem de alelacele teslim edilmesi gereken bir sipariş. Şimdi. neden şüpheleniyorum acaba?" diye Anna konuştu.

"Sence birşeylerin mi peşinde?"

"Evet. kesinlikle. Bunun arkasından birşey çıkacaktır."

Rebecca tezgaha gitti, detayları kontrol eniklen sonra, "Ben şimdi hazırlarım." dedi.

Saat iki gibi dükkanda bir hareketsizlik olmuştu ama sonra öğleden sonra teslimatları için Rebecca siparişleri hazırlamaya başlayınca yine canlanmışlardı.

Dükkan kapısı açıldığında Anna Rebecca'nın fısıldayarak küfrettiğini duyunca nedenini anlamak için başını kaldırdı ve içeri Celine'in girdiğini gördü. Rebecca bir adım ileri atarak onunla ilgilenmek istedi ama kadın onu geçip Anna'nın yanına gitti. "Bir sorun mu var. Celine?"

"Olmasa, burada olur muydum?"

"Biraz daha açık konuşursan?"

"Bu sabah çiçek siparişi verdim. Yollamak islediğim kişiye hala ulaşmamış. Özellikle bugün ve öğlen

bire kadar teslim edilmesini istedim ve bunun için de ekstra ücret ödedim."

Anna hem sipariş deflerini hem de bilgisayarı kontrol ettikten sonra, "Apartman 7,5 Wilson Place." diye Celine'e konuştu.

"Hayır, hayır. Adres apartman 5, 7 Wilson Place'ti."

Anna'nın adresi yanlış yazması imkansızdı çünkü adresi yazdıktan sonra müşteriye tekrar soruyor ve sonra bir daha kendi okuyordu. Yani yazdıktan sonra iki kere kontrol etmiş oluyordu.

"Ben yanlış yaptığıma inanmıyorum." Anna bunu söyledikten sonra Celine'nin çok sinirlendiğini anlamıştı.

"Yanlış yapan sensin, yalancısın."

"Teslimatı yapan firmayla konuşup detayları öğrenirim."

Celine tırnaklarını tezgaha vurmaya başlamıştı. "Biran önce işe koyulsan iyi olur. Anna. Bu saçmalığı düzeltmeden şuradan şuraya adım atmam."

Anna hemen telefona sarılmış, sorunu anlattıktan sonra karşı tarafın cevabını beklemeye başlamıştı ama sonuç aynıydı.

"Bana verdiğin adrese teslimatı yapmışlar. Apartman 7.5 Wilson Place."

"Size bir daha hayatta sipariş vermem." Celine'nin sesi gittikçe yükselmeye başlamıştı ve Anna onun bunu özellikle yaptığından emindi çünkü içeriye iki yeni müşteri daha girmişti. "

"Bir hafta içinde ikinci kez herşeyi berbat ettiniz."

Anna içinden onun müthiş bir oyuncu olduğunu geçirdi. El hareketleri, ses tonu. vücut dili inanılmazdı.

"Bu senin seçimin. Celine." Anna eve dönerken küçük bir araştırma yapmaya ve her iki adresi de kontrol etmeye karar vermişti.

"Daha sizinle işim bitmedi." diyerek Celine büyük bir hışımla dükkandan çıktı ve arkasından buketleri hazırlanan müşteriler de onu takip etti.

Rebecca içini çekti. "Ne kadar hoş?"

"İnsanın Celine gibi arkadaşı olunca düşmana ihtiyacı kalmıyor. Daha da beteri, onunla ne yapacağız?"

"Aklıma bir fikir geldi." Rebecca anlattıktan sonra sırttı.

"Gidip yeri keşfe çıkalım, sonra bir yere yemeğe gidip, sinemayla geceyi tamamlayalım."

"Tamam."

Saat altıdan sonra dükkani kapattılar ve Wilson Place'a gittiler. Apartman yöneticisini çağırıp, ona durumu anlattılar. Yönetici onları Apt.7ye yolladı ve ev sahibi kimden geldiği belli olmayan bir çiçek buketi geldiğini söyledi. Diğer daireye gittiklerinde Apt.5in sahibinin Celine olduğunu öğrendiler.

"Tam isabet."

"Sen de benimle aynı şeyi mi düşünüyorsun?" diye Rebecca sordu.

"Hile ve sabotaj mı?" "Evet. yüzde yüz."

Anna arabaya bindikten sonra, "O zaman...bu konu hakkında ne yapmamız gerekiyor?" "Yüzleşme, kesinlikle" "Sen mi yoksa ben mi?"

Rebecca'nın gözleri parıladı, "Lütfen bu zevki bana bırak." "Sen kibar davranırsın"

"Hiç şansı yok. Kimse böyle birşey yaptıktan sonra cezasız kalmaz."

"Peki, hadi artı eve gidip, duş aldıktan sonra yemeğe gidelim."

Eve gittiklerinde Petros'u üzmüşlerdi. "Yemek hazırlamıştım, Bayan Dimitriades."
"Anna." diye alışkanlıkla Anna onu düzelttikten sonra, "ama ben sana kahvaltıda dışarıda yiyeceğimizi söylemişim."

"Arayıp, konfirme etmediniz."

Bunu yapmak Anna'nın aklına gelmemişti, "Üzgünüm. Umarım çok uğraştıran şeyler yapmamışsındır."

"Fırında Tavuklu sebze ve pilav, Tatlı olarak limon suflesi." Anna kardeşine döndü. "

"Evde mi. dışarıda mı? Sen karar ver."

"Sen yemek yedin mi. Petros?" diye Rebecea sordu ve Petros başını salladı.
"Daha yemedim. Önce sizin servisinizi bitirmek istedim."

"O zaman sen bizim yemeğimizi ye. Biz Cross'a pizza yemeğe gidiyoruz."
Petros duyduklarına inanmamış gibi, "King's Cross'a mı?"

"Aynen öyle."

"Oraya gitmenizden Luc hiç memnun olmayacaktır." Anna yüzünü buruşturdu. Luc burada değil."
"öğrenecektir."

"Sadece eğer sen ona söylersen. İki kişiyiz ve sadece pizza yedikten sonra sinemaya gideceğiz. Ne olabilir ki?"

"En azından arabayla sizi ben bırakayım."

"Sokak arasına park etmeyeceğimize söz veriyorum ve her ikimizde de cep telefonu var. İnan bana en ufak bir sorunda arayacağımız ilk kişi sen olacaksın."
"Pizza yiyecek bir sürü yer varken, neden Cross?"

"Çünkü bir arkadaşım orada çalışıyor ve şimdiye kadar yediğim en güzel pizzayı orada yapıyorlar."

Petros Luc'tan çekiniyor olmalıydı ve Anna onun için neredeyse üzülecekti. "Bizi merak etme. Yemeğimiz bittikten sonra sinemaya vardığımızda seni ararım."

" Teşekkür ederim."

Arabaya bindiklerinde Rebecca. "Bu konuşmayı kim duysa babamızdan izin koparmaya çalışan iki genç kızız sanırdı. "Luc'a hesap veriyor." diye Anna konuştu. "Çok zengin bir adama, koruyucu, sahiplenici...yoksa sadece diikkatli mi? Sahiplenici mi? "

"Çok büyük miktarda paralarla uğraşılıyor."

"Ve hamile eşini korumak istiyor."

""Dimitriades soyunun devamı ve mirasçısı "

"Bu çok iğneleyiciydi. Neden?"

"Hormonlara ve Celine'nin son numaralarına bağlamak lazım."

""Sence Luc'un ilgisini çekmeye mi uğraşılıyor?"

"Hiç şüphesiz."

"Luc iyi bir parça." dedikten sonra Rebecca ışıklarda durdu. " Teşekkürler."
Rebecca güldü ve yeşil ışıkta tekrar harekete geçtiler. "Sanki senin de umurunda"

Anna cevap vermedi ve Rebecca küfretti. "Kahretsin, umurunda. Buna sebep ne?"

Anna çok uzun düşündü. "Bir nedeni yok."

"Ona güvenmiyor musun?"

Oh. Tanrım. Öyle miydi? "Celine'e güvenmiyorum." Doğrusu bu değil miydi!

"Soruma cevap vermedin."

"Bir zamanlar ilişkileri olmuş."

"Eeee? Bende bir zamanlar bir adamla evliydim ve umarım artık onu bir daha hiç görmem."

"İkisi aynı şeyler değil."

"Nasıl değil."

Restorana çok yaklaşmışlardı ve Rebecca'nın dikkati arabayı park edecek yer bulmaya kaymıştı.

Gecenin bu saatinde, hava yeni yeni kararmaya başladığında bu bölgede her tür insan bulunurdu. Değişik kültürlerden normal insandan tut da garip insanlara kadar.

Pizzacı ana cadde üzerindeydi ve ilk içeri giren Rebecca'ydı. Cam kenarında bir masa bulup oturdular. Taş fırında pişen, nefis, ağız sulandıran kokular her yeri sarmıştı ve Anna menüyü istedi. Beraber inceledikten sonra ortaya büyük bir pizza getirtmeye karar verdiler. İçecek olarak Anna çay. Rebecca'da espresso ısmarladı. Sokak manzarasını seyretmek ilginçti, etrafı görmeye gelenler ve iş için gelenler arasında korkunç bir tezat vardı. Neon ışıklı dükkanların önünde duran çığırkanlar müşteri toplamaya çalışıyorlar ve içeri girip striptiz şovlarını ve çıplak şov kızlarını görmeleri için avazları çıktığı kadar bağıyorlardı.

Gece ilerledikçe pezevenkler, fahişeler ortaya çıkacaktı. Bu işin görünen tarafıydı ve bir de görünmeyen tarafı vardı ki. o da karanlık dünyanın varlığıydı. Arka sokaklarda uyuşturucu pazarlıkları sürüp gidiyordu.

Pizzaları servis edilmişti ve ağızına attığı bir parçadan sonra bunun dünyanın en iyi pizzası olduğuna inanmıştı. Ambrosia.

"Ona güvenmemen için Luc herhangi birşey yaptı mı?"

Rebecca detayları öğrenmeden konuyu kapamayacaktı ve Anna gözlerin kapayıp tekrar açtıktan sonra omuzlarını silkti.

"İş seyahatlerine çok sık çıkıyor. Gerek şehirler arası gerek yurt dışı...New York, Londra, Paris. Atina. Oralarda ona eşlik eden biri olup olmadığını nereden bilebilirim."

Rebecca'nın yüzü ciddileşmişti. "Luc sana değer veriyor."

Anna bir pizza dilimi daha aldı. "Eğer arada çocuk olmasaydı..."

"Oh. saçma. Biraz kafanı çalıştır! Seni eve döndürmeye çalışmadan önce sana biraz zaman tanıdı. Babamı hemen tutuklatabilirdi ama yapmadı. Celine'le hiçbir ilgisi yok." Rebecca nefes almak için durdu. "Gerçekçi ol. Adam sana tapıyor!" Rebecca kardeşine doğru eğilip elini tuttu. "Ayrıca, o oyun oynayacak bir adam değil."

"Söylemesi kolay."

Rebecca arkasına yaslandı. "Biraz daha devam edersen sanırım tokat yiyeceksin. Aslında bunu şimdi de yapabilirim."

Kızkardeşi olması çok güzel birşeydi. Anna gülümsedi. "Eğer bir gün rolleri değişirsek, ben de sana aynısını yaparım ve Jace Dimitriades'de senin iyi taraflarını anlar."

"Bu pek bir iyilik sayılmaz." Sekizi biraz geçe sinema kompleksine varmışlardı ve film çok güzeldi. Film sonunda arabaya yürüdüler, sonra da filmin komik yerlerini konuşarak eve döndüler.

Luc Anna'nın cep telefonuna mesaj yollamıştı ama Anna bunu sinemada fark etmesine rağmen cevap yazmamıştı. Eğer onunla konuşmak istiyorsa, tekrar arayabilirdi.

Tam yatağa yattığı sırada, aramıştı.

"Beni geri aramadın."

"Sana da merhaba. "

"Seni uyandırmadım, değil mi?"

Anna az daha numara yapacaktı ama vazgeçti. "Hayır."

"Daha önce aradım. Petros dışarda olduğunu söyledi."

"Cross'ta pizza yedik. Sonra da sinemaya gittik."

Telefonda uzun bu sessizlik oldu. "Eğer bu bir şakaysa, kötü bir şaka."

"Rebecca'nın bir arkadaşı hayatımda yediğim en nefis pizzayı yapıyor."

"Cross'ta."

Bu konuşma Anna'nın hoşuna gitmeye başlamıştı. "Hımnım." "Sanırım bir daha oraya gitmezsin?"

"Gidebiliriz."

"Bu konuşma hoşuna gidiyor, değil mi?" Anna zevkten dört köşe olmuş şekilde gülümsedi.

"Oh. evet."

"Unutma ki ertesı gün eve döneceğim. O zaman da bu kadar cesur olabilecek misin?"

"Tabii. Beni hiç korkutmuyorsun."

"Dikkatli ol. pedhaki mou"

"Her zaman. İyi geceler."

Anna telefonu kapattıktan sonra fişten çekti.

Konu Başlığı: Ynt: Evlilik Oyunları - Helen Bianchin
Gönderen: moryel üzerinde Haziran 21, 2007, 04:18:05 

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Tehlike yaklaşıyor." diye Rebecca uyardı.

Anna başını kaldırdığında Celine'nin kendine doğru geldiğini gördü. Yine başladık diye içinden geçirdi. Rose Bay cadısı. "Kendini çok akıllı zannediyorsun galiba." "Bir sorunun daha mı var, Celine Kadının gözleri sinirden parlıyordu.

"Müşterilerini kontrol etmeye ne hakkın var?"

"Teslimatla ilgili herhangi bir sorun her zaman için araştırılır." diye Anna yumuşaklıkla konuştu.
"Sen bizi hata yapmakla suçladın ve ödeme yapmayı reddettin."

"Bu da size insanların başını etini yeme hakkını mı veriyor?"

Bu konuşmanın gittikçe kötüleşeceği kesindi. ""Başının etini yemek mi. Celine? Kızkardeşimle ben şahsen adresi kontrol ettik O adresteki bayan kendine ait olmayan bir çiçeğin geldiğini söyledi. Bizde o adresteki evin senin olduğunu öğrendik."

"Ne kadar saçma. Neden boş bir daireye çiçek yollatayım ki "

"Sence niye?"

Celine'nin yüz ifadesi öfkeden çıldırarak noktaya gelmişti. ""Beni kirli oyunlar yapmakla mı suçluyorsun?"

Bu kadarı Anna'ya yetmişti. "Bunları Sen söylüyorsun. Benim ağızımdan böyle birşey çıkmadı."

Anna böyle birşey olacağını anlamamıştı ve o kadar beklenmedik ve .çabuk olmuştu ki. harekete geçecek zaman bile yoktu.

Celine masanın üzerinde duran vazoyu basit bir hareketle yere indirdi. Anna'nın koluna çarpıp bütün bacaklarını ıslattıktan sonra yere düştü ve parçalara ayrıldı.

Bundan sonra olanlar ise inanılmazdı. Anna bağırınca Celine onu kolundan ittirdi ve dengesini kaybettirdi. Kaygan zemin yüzünden Anna'nın ayağı kayarak yere yavaşça düştü.

"Seni orospu." diye Rebecca sinirle haykırdıktan sonra Anna bir tokat sesi duydu.

Hemen ardından Rebecca bembeyaz bir suratla yere eğildi ve Anna'yı kontrol etti. Anna şaşkın gözlerle kardeşinin suratına bakıyordu. Her yer cam doluydu, kolundaki derin yaradan kan akıyordu. Aynı şekilde bacağınan ve elinden de.

"Orada kal ve sakın kıpırdama. Ben ambulans çağıracağım." diye Rebecca Anna'ya talimat verdi.

Oh. Tanrım...düşüş...düşük yapmış olabilir miydi? Hayır, kesinlikle. Sert bir düşüş değildi. "Ambulans çok abartılı olur. Sadece biraz kesik var. Bana biraz kağıt havlu verirsen, bunları temizlerim." İlk şok kaybolmaya başlamıştı ve yerini olanlara inanmamaya bırakmıştı."

"O zaman Petros'u ararım."

Anna itiraz edemeden hemen onu aramış, olan biteni anlattıktan sonra telefonu kapamıştı. "Hemen geliyor. Şimdi seni bir sandalyeye oturtalım, sonra da etrafı temizleyim. Ama ilk önce, kanıt olarak buranın fotoğrafını çekmeliyim." diye Rebecca öfkeyle konuştu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Birkaç saniye sürmüştü, sonra Anna'yı kollarından tutarak sandalyeye yürüttü. Ayakkabılarının altı hep kırık cam parçalarıyla doluydu ve Rebecca üzerindeki camları silkelerken yerinden kıpırdamadı.

"İyi misin?"

Kötü düşmemişti ve bunu Rebecca'ya da söylemişti. "Birkaç kesik haricinde, evet "

"Otur ve ben bunlardan kurtulana kadar yerinden kıpırdama." Rebecca yere kağıt havluları attıktan sonra kanları temizledi. Elektrikli süpürgeye de cam parçalarını çekti ve yeri bir kez. daha sildikten sonra herşey normale dönmüştü.

Hemen ardından Petros gelmişti. Anna onun son sürat geldiğini anlamıştı. Anna'ya baktıktan sonra

bakışları öfkeden koyulaşmıştı.

"Sizi hastaneye götüreyim."

"Eve, Petros. Sadece birkaç çizik."

"Hastane, Anna." ;D diye sertçe yineledi. Anna'nın itirazlarını dinlemeyerek onu kucağına aldıktan sonra kapıya doğru yürürken.

"Doktor onu görür görmez size haber veririm."

Anna'ya ilk defa ismiyle hitap etmişti. Anna içinden daha sonra ona bunun için takılırim diye geçirdi. Fakat şu anda onun kontrolü ele alması hoşuna gitmişti. Anna'yı yavaşça arabaya yerleştirdi.

"Petros, beni bu kadar önemseydiğini bilmiyordum." Anna olayı hiç ciddiye almıyor gibi davranmak istiyordu ama Petros'un sinirden nabzının attığını görebiliyordu.

Hastane personeli işlerini iyi yapıyordu. İki kesiğe hafif bir dikiş attılar. Ve sonrasında onu baştan aşağıya kontrol ettiler, ultrasona soktular, bir müddet gözlem altında tuttular ve en sonunda da bir doğum uzmanına göründü. Bu arada da Petros onu kapıda bekliyordu.

"İyisiniz. Bebek de iyi. Herşey yolunda." diye doktor konuştu.

"Eve gidebilir miyim?"

"Yarın." Doktor hatifçe gülümsedi. "Ne olur ne olmaz diye sizi bu akşam burada misafir edeceğiz"

Anna bunun bir komplo olduğunu neden düşünüyordu? Doktor gider gitmez dükkanı aradı. Rebecca'yla konuştuğundan sonra arkasına yaslanarak Celine'nin davranışlarını düşünmeye başladı.

Celine bunu özellikle mi yapmıştı acaba? Yoksa sadece sinirle yapılmış bir hareket miydi? Bunu anlamak çok zordu.

Hemşire ona çay ve okuması için magazinler getirmişti. Öğleyemeğinden sonra yaşadıklarının etkisiyle uyuya kalmış olmalıydı çünkü uyandığında yanında Luc'un oturduğunu gördü.

"Burada ne yapıyorsun?"

Luc ayağa kalkarak iyice yanına geldi. Hatifçe gülümsemesi içtendi ama bakışlarında Anna'nın tanımlayamadığı birşeyler vardı.

"Kocanı bu şekilde mi karşılayacaksın?"

Başını eğdi ve dudaklarını Anna'nın dudaklarının üzerine yavaşça dokundurduktan sonra öpüşünü derinleştirdi.

Acaba son birkaç saattir neler yaşadığını Anna biliyor muydu? Petros'un telefonu onu altüst etmişti ve sonrasında öfkelerini kontrol ederek hemen Sidney'e dönme hazırlıklarına girişmişti. Toplantısını yarım bırakarak, iş arkadaşlarından birinin arabasını almış ve havaalanına gitmişti.

Cep telefonundan birkaç telefon etmiş, şehrin en iyi doğum uzmanını bulmuş, hastaneyi aradıktan sonra en sonunda Celine'i aramıştı.

Luc onun kendisiyle flört eder gibi konuşmasını hatırlayınca midesi bulandı. Önce şok yaşadıktan sonra Luc'un ona yönelttiği suçlamalar karşısında çok korkmuştu. Ama telefonu kapattıktan sonra Celine'nin büyük bir olasılıkla çok öfkeleneyeceğini ve acı çekeceğini tahmin etti.

Bir saatlik uçuş sanki hiç geçmiyordu ve Petros'a hastaneye gidebileceği kadar hızlı gitmesini tembih etmişti. Doğum uzmanının raporu eline geçmişti ama Anna'yı görmeden içi rahat etmeyecekti.

Resepsiyonun oradan geçerken hiç kimse onu durdurmadı aynı şekilde asansör yerine merdivenlere yöneldiğinde de kimse onu sorgulamadı. Anna'nın bulunduğu kata geldiğinde hemşire itiraz etmek için ağzını açtığı anda Luc'un kararlılığını görünce vazgeçti.

Anna'nın odasına girdiğinde de durmadı ve kapıyı çalmadan ittikten sonra onu gördükten sonra yerinden kıpırdamadı.

Başı yana kaymıştı ve gözleri uykuda olduğu için kapalıydı. Uzun bir müddet Luc öylece durduğu yerde kalakaldı. Onu kollarının arasına almamak için kendini çok zor frenleyebildi. Neredeyse yapacaktı ve eğer canının yakmayacağı bilse bunu yapardı da.

Onun yerine, sandalyeye oturdu ve onun uyanmasını bekledi. "Hmm." Anna Luc onu dudaklarından öpmeyi bırakıp şakağına bir öpücük kondurduğunda bu şekilde mırıldanmıştı. "Güzel."

Anna onun gülümsediğini hissetmişti ve tatlı bir sıcaklık tenini ısıtmıştı. Bu kadar yakın olunca Anna onun kokusunu duyabiliyordu, kendi ten kokusu parfümüyle birleşince kendine özgü çok hoş bir kokuya dönüşmüştü

Luc onu alnından öptükten sonra tek tek göz kapaklarına öpücük kondurdu ve daha sonra yine dudakları birleşti. Anna başını hafifçe eğerek dudaklarını araladı. Çok güzel ve sevgi dolu bir öpüşmeydi ve Luc en sonunda başını çektiğinde Anna ona şaşkın bir ifadeyle bakakaldı. "Belki daha sık hastanede kalmalıyım."

"Ben mani olabildiğim sürece hayır."

Luc çok yakışıklı görünüyordu, o kadar erkeksiydi ki. Ona doğum uzmanının söylediklerini iletme isledi "Bebek iyi."

Luc elini yanağına götürerek hatif dokunuşla yanağını okşadı.

"Peki ya sen. agape mou" Sonra da çenesini tutarak kendine bakmasını sağladı. "Bu sabah ne olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Anna ona gözlerini hiç kırpmadan baktı. "Bitti gitti."

"Evet. öyle." Baş parmağıyla Anna'nın alt dudağını okşamaya başlamıştı.

"Petros'un sana herşeyi anlattığından eminim."

"Evet." Luc onun dudaklarının titrediğini hissetmiş ve gözleri koyulaşmıştı. "Rebecca'da." Eli ensesine kaymış, hafif hareketlerle boynuna masaj yapmaya başlamıştı. "Sana söz veriyorum Celine artık bir daha yanına bile yaklaşamayacak."

Bu bir tepki olmalıydı ama burada birşeyler oluyordu, derin ve anlamlı birşeyler. Sadece uzanabileceği birşey değildi ve Anna onu tutamıyordu.

Luc şüphesiz ona değer veriyordu ama saygı duyduğu birine karşı hissettiği sadece hoşlanmadan ibaret birşey miydi?"

"İstediyi sensin." diye Anna basit bir şekilde açıkladı. "Ve bende yolunu tikiyorum."

"Yol tıkayan biri varsa, o Celine'dir." Sesi tehlikeli bir şekilde çıkmıştı.

Kapı aniden açılmış ve hemşire içeri girip, dosyasını kontrol ettikten sonra Anna'nın yeni verilerini kaydedip tekrar dışarı çıkmıştı.

"İhtiyacın olan birşey var mı?"

Buna ne cevap vermesi gerekirdi? Başını sallayarak. "Petros birşeyler getirmiş." dedikten sonra çok hoş gülümsedi. "Bana ilk defa isimle hitap etti."

"İyi bir başarı." Luc elini onun omuzuna koyarak. "Ağrın sızın var mı?"

"Fiziksel olarak yok. Celine'nin davranışı çok garip gelmese de, yaşadığı şok hala geçmemişti. Anna kendini önemsemiyordu ama bebeği herşeyden önemliydi. "Eve git, Luc."

Hiçbir yere gitmiyorum." Luc sandalyeyi çekerek oturdu. Anna ona baktığında, hala gitmediğini görünce, başını onaylamayan bir şekilde salladı. Hemşireler düzenli olarak gelip kontrollerini yapıyorlardı ve akşam yemeği iki kişilik olarak geldiğinde. Anna Luc'a bir kez daha itiraz etti.

"Kalmana hiç gerek yok."

"Israr etme. gitmeyeceğim"

Bu çok fazlaydı. "Cep telefonunun bir kere bile çaldığını duymadım."

"Kapalı."

Odadaki televizyonu bir müddet beraber seyrettikten sonra ziyaret saatleri biteli çok olmasına rağmen en sonunda Luc gitmeyi kabul etmişti.

Anna'nın koridorda bekleyen özel koruma görevlisinden ya da Luc'un bütün hemşireleri tetikte beklettiğinden haberi yoktu.

Luc çok abarttığını biliyordu ama umurunda değildi. Bedelini ödemediği için onunla kimse oynayamazdı ya da ailesinden biriyle.

Arabasına bindi ve hastane otoparkından çıktı. Kafasında bir sürü mesele vardı ama ilk önce işlerini yoluna koyduktan sonra Anna'yı Central Coast'ta ki yazlık eve götürecekti.

Luc eve geldiğinde Petros holü süpürüyordu. "Anna hanım iyi mi?"

"Evet. çok şükür. Yarın eve gelecek."

"Çok adilik."

Luc ona bakarak, "O konu halledildi."

"Umarım."

Daha fazla konuşmaya gerek yoktu. Luc'u kendine düşman etmek bir insanın yapabileceği en büyük hataydı.

Luc hafifçe gülümseyerek. "Anna bana senin ona ismiyle hitap ettiğini söyledi. Senin tarzına hiç uymuyor."

"Bir daha tekrarlanmayacağından emin olabilirsiniz."

"Bence sonra Anna'nın dilinden hayatta kurtulamazsın ama."

Petros hafifçe gülümsedikten sonra, "Evet, bence de." dedi.

Konu Başlığı: Ynt: Evlilik Oyunları - Helen Bianchin
Gönderen: moryel üzerinde Haziran 21, 2007, 03:22:05 ÖS

FİNAL

ONİKİNCİ BÖLÜM

Yeni günün sabahında Anna erkenden kalkmış, duş almış ve giyinmişti. Sonrasında hastanenin sabah rutinini yaşadı. Doğum uzmanı geldikten sonra kahvaltısını etmiş, sonra da Luc onu eve götürmek için saat dokuzda gelmeden önce taburcu olmak için işlemlerini yaptırdı.

Petros Luc'un arabasını görür görmez kapıyı açmış ve dışarı fırlamıştı. Anna'nın kapısını açarken Luc'da sürücü koltuğundan inmişti.

"Eve dönmenizi görmek ne kadar güzel. Bayan..."

"Anna." diye sertçe araya girdikten sonra Anna, "Bana başka şekilde hitap edersen, seni vururum." diye devam etti.

"Peki."

Anna ona kızgınlıkla baktı.

"Bayan..."

"Sadece...Anna." diye Anna nazikçe konuştu.

"Bakıyorum sesini fazla çıkartmadın." diye Luc Petros'a takıldı ve yaşlı adam ona gülümsedi.

"Öyle oldu."

"Herşey yolunda mı?"

Petros başını salladı. "Anna'nın tek yapması gereken sadece çantasını toplamak." Anna bunu duyunca merdivenlerin başında durdu.

"Çanla toplamak da ne demek oluyor?"

Luc hemen onun beline sarılarak, merdivenleri çıkmaya başladı. "Yazlıkta birkaç gün geçireceğiz."

"Ofise gitmen gerekmiyor mu?"

"Gitmediğim takdirde dünya durmayacak"

Hayır, durmazdı ama Luc işini asla ihmal etmeyen biriydi. Yatak odasına geldiklerinde, yatağın ucunda iki tane çanta vardı. Biri toplanmış, diğeri boştu. Luc'un dizüstü bilgisayarında çantaların yanındaydı.

Luc onu kendine doğru çevirdi ve başını ona doğru eğdi. Dudakları birleştiğinde Luc aşırı nazik davranıyordu ve Anna kollarını onun boynuna doladı ve ona arzulu bir şekilde karşılık verdi Luc'un ellerinden biri Anna'nın kalçasını okşamaya başlarken, diğeri de saçlarını okşuyordu. Anna'nın buna gerçekten ihtiyacı vardı. Onu hissetmek, dokunuşunu, kokusunu, sıcaklığını ve sarılmalandaki ateşi.

Anna hafifçe inlerken. Luc onun kulak memesindeki duyarlı bölgeyi bulmuş, sonra da boynuna geçmişti. Sıra incecik boynuna geldiğinde, duyarlı çukura yeterince vakit ayırdıktan sonra tekrar dudağına öpücük kondurmuştu. Kalbi Anna'nınki ile aynı hızda ve yoğunlukta atıyordu.

"Hadi toparlan, pedhi mou. Yoksa hiçbir yere gidemeyeceğiz."

Luc haklıydı haklı olmasına ama bu bir işe yaramıyordu. Yine de önlerinde zamanları olduğunu kabul ediyordu. Bu sebeple kollarının arasından sıyrıldı ve birkaç kıyafetini çantasına koyduktan sonra Luc'un peşinden arabaya gitti.

Bir saatten az bir sürede yazlığa vardılar Ev kumsala birkaç metre uzaklıkla iki katlı çok şirin bir villaydı, Tavandan vere kadar olan camlar okyanusun tüm ihtişamını gösteriyordu.

Petros önceden haber vermiş, evi. bekleyen kahya ve esi buzdolabını doldurmuş ve evi tertemiz yapmışlardı. Anna salona girip pencerenin yanına gitti ve Pasifik Okyanusunun nefis mavi sularına baktı.

"Plajda yürümek hoşuna gider mi?"

Anna ona dönüp Luc'un elini tuttu, sonra da beraber evden çıktılar ve bembeyaz kumlara doğru yürüdüler. Çok güzel bir gündü. gökyüzünde bir tek bulut yoktu ve güneş bütün parlaklığıyla her yeri ısıtıyordu.

Uçsuz bucaksız görünen plaj çok ıssız görünüyordu ve sanki orası tamamen onlara ait gibiydi. Anna'nın sormak istediği sorular vardı ama sorularına başlamak için kararsızdı ve eğer cevaplarının duymak istediği şeyler olup olmadığından emin değildi.

Son birkaç aydan beri çok fazla şey olmuştu. Bir sürü yanlış anlaşılımlar ve anlamalar. Yalanlar ve yanlış suçlamalar.

Artık geçmişini unutup, geleceğe bakmanın zamanı gelmişti. Ama yine de geçmişte olan bazı şeyler yüzleşilmediği ve çözülmediği takdirde geleceği etkileyebilirdi. Ancak o zaman ileriye hareket edebilirlerdi.

Ve geçmişteki konulardan biri Celine'di. Belki Anna oradan başlayabilirdi. "Celine'nin senin için bir anlamı var mıydı"

Luc yürümekten vazgeçti ve ona döndü. Gözleri koyulaşmıştı ve Anna onun içinden çok öfkelenmiş olduğunu hissedebiliyordu.

"Hayır, Yıllar önce çok kısa süren bir ilişkimiz oldu. Evlenmek istedi, ben istemedim. Ben hayatıma devam ettim ve o da başka biriyle evlendi."

"Yine de birbirinizi görmeye devam ettiniz." diye Anna o konuşmasına devam ediyormuş gibi sürdürdü ve Luc'un boyun kasının attığını gördü.

"Aynı şehirde yaşıyorduk ve aynı sosyal çevrenin içindeydik Birbirimize nezaket çerçevesinde iyi davranmak durumundaydık "

"O boşanana kadar "

Luc ellerini onun omuzlarına koydu. "O boşanmış olsa bile hayatımda sen varken neden başka bir kadınla olmak isteyeyim ki?" İçinde birşeyler kıpırdanıyordu. Ümit. Anna ümit elmeye mi başlamıştı?

"Amansız bir mücadeleye başlamıştı." diye Aına konuştu. Onu mahkemeye verdim." Elleriyle Anna'nın yüzünü tuttu. "Yaptıklarını ödeyecek, hem de fazlasıyla. Eğer akli varsa, başka bir şehre taşınır. Tercihen başka bir ülkeye."

Luc bir düşman olarak çok acımasızdı. "Anladım."

"Gerçekten mi, Anna?" Gözleri tutkuyla koyulaşarak ve Anna'nın tammlayamadığı başka bir duyguyla ona baktı.

"Emma..."

Luc parmağını onun dudaklarına koyarak susturdu. "Emma gençliğimdi. Onun yasını tuttum. Bu dünyada çok kısa süre yaşayabildi." Luc gülümsedi.

"Güneşişiğiydi, kahkahaydı ve benim en yakın arkadaşımı." Anna'nın alt dudağına dokundu.

"Ama hiçbir zaman sen olamazdı."

Anna kemiklerinin erimeye başladığını ve gözlerinin sulandığını hissetti.

"Sen kalbimi çaldın ve ruhumu esir aldın."

Anna bayılacak gibi olmuştu. Luc onu sevdiğini mi söylüyordu?

"Luc..."

Luc bitirmesine izin vermedi. "Sen benim hayatımsın, aşkınısın.

Herşeyimsin."

Anna'nın gözleri dolmuştu ve akmamaları için sürekli gözlerini kırptırıyor. Ama bir tanesi yanağından aşağıya süzülüyor.

Luc başparmağıyla süzülen damlayı sildi ve Anna'ya gülümsedi. "Nasıl anlamazsın, agape mı? Seni her kollarıma aldığımında, her seviştığımızde? Kalbimin atışından, dokunuşumdan anlamadın mı?"

Aına ağlayacaktı. "Hiç söylemedin ki."

"Sana Rumca öğretmem gerekecek." ;D ;D :D :D :D :D ;D ;D :D ;D ;D

"Ben sandım ki..."

Anna'yı hafifçe salladı. "Seninle yatağında bir kadın olması için evlendiğimi, değil mi?"

Gözleri koyulaşmıştı. "Eğer tek istediğim bu olsaydı, seneler önce tekrar evlenirdim."

Anna ağızını açtı ve sonra tekrar kapadı.

"Seni seviyorum. Anna. Seviyorum. Ölüm bizi ayırana kadar gibi olanından. Sen olmazsan yaşamak istemem."

Anna birşey söyleyecek durumda değildi. Bunca zaman evliliklerinin temelini şefkat olduğunu düşünmüştü. Şimdi olanlara inanamıyordu.

Celine zehrini acımasız bir başarıyla akıttı. Daha da kötüsü, sen ona inanmayı seçtin ve söylediğim hiçbir şey seni tersine inandırmaya yetmedi."

Acımasız başarı mı? Evet öyle olmuştu. Celine hangi düğmelere basacağını ve sökeceğini çok iyi biliyordu."

"Sen Coast'a gittiğinde, birkaç gün ayrı kalmanın sana iyi geleceğini ve herşeyi anlamayı sağlayacağını düşünmüştüm ama tersine herşey benim aleyhime çalıştı."

Luc yanağını okşadı ve parmağıyla dudağını okşadı. "Seni kaybedeceğim diye ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı senin?"

Anna'nın dudakları aralandı ama hiçbir şey söyleyemeden herşey boğazında düğümlendi.

"Ya da çocuğumuza hamile olduğunu öğrendiğimde hissettiklerimi'."

""Duygusal şantaj yaptın."

"Tek silahım oydu."

"Sen çocuğu istiyordun..."

"Seni istiyordum." Anna'yı kendine çekti ve çenesini kaldırdı.

"Tatlı Anna. Çocuğumuz muhteşem bir şey, hayatı temsil ettiği için kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel. Senin, benim, bizim, Ama gerçek olan tek şey. Yaşama nedenim sensin. Kalbim Ruhum

Anna uzanıp, onun başını kendine doğru çekti. "Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Her zaman seveceğim. Hayatımın sonuna kadar."

Sonra Anna onu öptü. sevgiyle, yoğun bir tutkuyla ve nefes almak için ayrılmaları çok uzun sürdü.

"Kumsalda biraz daha yürümeyi ne kadar isliyorsun "" Anna bu soruyu sorarken kahkaha atmadan duramadı ve Luc'ta onun bu oyununa katıldı.

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

Anna elini kaldırarak seçenekleri parmaklarıyla birbir saymaya başladı.

"Yürüeyebiliriz, ve biraz daha konuşabiliriz. Kumların üstüne oturabilir ve okyanusu seyredebiliriz. Benim daha ne kadar zaman çalışacağımı tartışabiliriz."

"Senin çalışman hakkında neler hissettiğimi biliyorsun."

Anna'nın gözleri masmavi parlıyordu ve bir erkek bu maviliğin içinde kaybolabilirdi. Ve Luc'ta

batmaya başlamıştı...

"Lütfen." Anna parmaklarını onunkilere geçirdi ve dudaklarına götürdü.

"Sabahları."

"Haftada üç gün."

"Dört." diye Anna düzeltti.

"Sadece iki ay daha."

"Üç."

Luc onun yüzünü tuttu. "Seninle ne yapacağım ben. kadın?"

"Beni sev. Bunu çok iyi yapıyorsun."

"Ya sarı saçlı, mavi gözlü...senin bir kopyan daha olursa?" Luc inleyerek onu dudaklarından öpmeye başladı.

"Seni parmağının ucunda oynatacağı kesin." Anna ona içtenlikle gülümsedi. "Ve hayatın boyunca onun kul kölesi olacaksın."

"Hiç şüphesiz." Çocuklarını kucaklarına alma düşüncesi Luc'u çok heyecanlandırıyordu.

"Tabii, erkek de olabilir..." Babası gibi u/un boylu ve güçlü olan koyu renk saçlı bir erkek. Bunu hayal etmek bile Anna'nın gözlerini sulandırmıştı.

"Yeterince konuşmadık mı?" Luc Anna'ya sarılırken ona takılmadan edemedi.

"Eve geri dönebiliriz..."

"Sanırım bu da bir seçenek."

"Ve birbirimizi şımartabiliriz"

Anna isteksizmiş gibi davrandı "Ama daha öğlen bile olmamış."

Bu oyun Luc'un hoşuna gitmişti. ""Aklında belirli bir saat var mı?"

"Sey " diye Anna başlarken, "biraz aciz bir durumda olduğumu göz ününde bulundurursak. "

kolundaki sargı bezini ve bandajlı elini ona gösterdi. "Bu senin daha fazla görev in olduğu demektir ve bu nedenle belki önce dinlenmek istersin?"

" Tabii ki. Ön sevişmenin çok...enerjik olmasına gerek yok."

Luc buna kahkaha atarken sesi yankılandı.

"Bakalım kimin enerjisi tükenmiş acaba?"Luc kolunu onun dizlerinin altına koyarak kucağına alıp, taşımaya başladı.

"İndir beni." Anna aynı anda kahkaha atmıştı. "Ya biri bizi seyrediyorsa? Ne düşünecekler?"

"Bizim birbirimize deliler gibi aşık olduğumuzu."

Ve haklı çıkarlardı Çok şükür. "O zaman sorun yok." Anna onu şakağından öptü

"Ama lütfen beni indir."

Gözleri aynı seviyedeydi ve biran için ikisi de birbirlerinin ruhunu okumuş gibiydiler.

"Enerjini kaybetmeni islemiyorum."

Gülümseyişi Luc'un kalbini eritiyordu. "Ve eğer seni eve kadar taşırsam enerjimi koruyamayacağımı düşünüyorsun."

"Hiçbir şekilde azalmasını istemem." ;D

Luc yavaşça onu ayaklarının üstüne bıraktı, sonra da ona sarıldı

"Eve,agape mou. Sana sarılmaya, dokunmaya ve seninle sevişmeye ihtiyacım var "

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında Anna dönüp ona baktıktan sonra.

"Benim de." dedi.

Güneş batarken Anna'nın söylediğine göre çok mükemmel bir gün geçirmişlerdi. Luc'un Anna'nın arkasında durarak kollarını onun beline sarmıştı. Anna'da ona yaslanmış, Luc ensesinin duyarlı yerini öperken sevinçten uçacak gibiydi.

"Çok güzel."

Luc bunu gördükleri nefis gün batımı için değil, kalbine çok yakın tuttuğu kadın için söylemişti. Karısı, hayatının aşkı için.